HALKIN SESİ 21

2 Eylül 1975
250 Kuruş

Wesol

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

Kitlelerin öğretmeni olmadan önce, öğrencisi olun

HALK POSTASI

BAKIRKÖY AKIL HASTAHANESİ Mİ YOKSA HİTLER'İN ESİR KAMPI MI?

Bakırköy akıl hastahanesinde hasta sayısı 4000'i aşmakta ve hastalar, 50 kişi alabilen yerlerde 250 kişi kalmaktadır. Bu kadar hastaya 100 kadar yatak verilmekte, diğerleri yerde yatmaktadır. Hastahane idarecisi faşistler ve doktorlar hastalarla ilgilenmediğinden yeni yatırılan bir hastayı 6 ay sonra aynı durumda görebilirsiniz. Şikâyette bulunduğunuzda hastanızı alın götürün cevabını vermektedirler. Hastaların dövülmesi ve sakat bırakılması bunun küçük bir örneğidir.

Kahrolsun faşist yöneticiler!

Kahrolsun zalimler!

Yaşasın bağımsız, bloksuz Türkiye!

Bir hasta yakını

İŞTE BU DA ANGARYA

«19-20 Haziran günlerinde parasız-pulsuz olarak Ulukışla Jandarma karakolu ihata duvarının yapımında zorla çalıştırılan GEDELİ köylüleriyiz. Karakol komutanı köylerimizin muhtarlarını zorlayarak bizleri bu işte çalıştırdılar. Bu iki gün içinde kendi işlerimizle ilgilenemedik. Çalışmalarımıza karşılık para vermediler.»

Gedeli köylülerinin başından geçenleri kendi ağızlarından yazdık. Olay jandarmanın bütün yurtta uyguladığı baskılardan bir tanesidir. Hakim sınıfların baskı aracı olan jandarma zulmü son bulmalıdır. Tüm emekçiler bu günü iple çekiyorlar.

Zalimlerin zulmünü yıkacağız. Faşizme ve emperyalizme son vereceğiz. Kahrolsun mazlum halka zulmedenler! Yaşasın işçilerin köylülerin birliği!

Ulukışla Devrimcileri

ASLINI İNKÂR EDEN HARAMZADE

İskenderun Demir Çelik'deki inşaat şirketlerinden biri olan Kiska Kom. Şirketinde işçi olarak çalışıyorum. Şirketin yemekhanesine yemek yemeğe gittiğimizde, orada bizden başka işçi kıyafetli kimse göremedik. Oradakilerin çoğu; temiz giyimli, kibirli patron köpeği çavuşlardı. Bizi görünce tedirgin oldular, öfkelendiler, gururlarına dokundu bu durum. Nasıl olurdu da bu beyler işçilerle beraber yemek yerlerdi. Bir ustabaşı: «Ayıp olmuyor mu bizim işçilerle yemek yememiz?» diyebildi. Patron da hak verdi kendilerine. Doğruydu, kendilerine yağcılık eden, işçileri ihbar eden bu ayrıcalıklı işçi aristokratlarıyla biz bir arada yemek yiyemezdik. Bırak bir arada yemek yemeyi, hiç yemek verilmemeliydi bizim gibi işçilere. Çünkü biz en ağır, en tehlikeli işlerde çalıştırılan işçileriz. Onlarsa, gömlekleri dahi leke olmayan beyler. Neyimize yetmiyordu aldığımız ücret?

Sonunda hem yemeğimiz kesildi, hem de buna karşılık ücretimizde bir değişiklik olmadı. Durumu işverene söylediğimizde, sert bir şekilde: «Bundan sonra böyle, işine gelmeyen derhal çeksin gitsin» dedi İşverene bu lafı söylettiren şey; her gün Demir-Çelik inşaatlarında iş arayıp, gezmekten tabanları su toplayan yüzlerce işsiz ve kendisine her konuda yardımcı olan sarı sendika ASYM-İŞ'dir.

Ey patron köpekleri, patrona yağ çekerek, işçileri ihbar edip, işten attırarak maaşınıza zam ve çeşitli ayrıcalıklar kazandınız. Fakat bu böyle devam etmeyecek. Biz haklarımızı mücadele ederek alacağız. Sizin gibi yağcılık ve ispiyonculuk ederek değil.

Emekçilerin kendi güçlerinden başka güvenecek ve zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur.

C. Toprak İskenderun

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

Kapak resmi:
Selam Laos Halkına!

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md: FIKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 46/11, Cağaloğlu, İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad: P.K. 1112, Sirkeci, İst.
- Baskı ARZUM OFSET
- ABONE ŞARTLARI Yurtiçi: yıllık 125, altı aylık 65 TL Avrupa (uçak): yıllık 200, altı aylık 100 TL
- İLAN ŞARTLARI Santimi 30 TL • Yayın ilanı çerçevesi 100 TL
- İSTANBUL DAĞITIMI Fuat Büte
- İSTANBUL DIŞI TÜRKİYE DAĞITIMI Hürriyet Gazete Dağıtım

HER YERDE SÖMÜRÜ, ZULÜM

Tarsus-Mersin yolu üzerindeki bir Mobil istasyonunda 18 yaşından küçük pek çok çocuk çalıştırılıyor. Bu çocuklar sigortasızdır ve devamlı küfür ve dayak altındadırlar. Patron, çocukların elinde okunacak ne görürse alıp yırtıyor. 18 yaşından büyük olanların ise ancak bir tanesi sigortalı. En fazla ücret alan 900 lira alıyor. Sabah 7'de işe başlıyor ve akşam 9'da bırakıyorlar.

Y. Kün - Tarsus

REVİZYONİZMLE HER ALANDA MÜCADELE

Artık halkımız boyunduruk değil, bağımsızlık istiyor. Halkımızın bağımsızlık mücadelesini, revizyonizmi yere vura vura yüceltelim. Maskeleri her gün biraz daha düşen Sovyet ajanı revizyonistlere hakettikleri dersi verelim. Revizyonizmi, fabrikadan, köyden ve girdiği her yerden çıkarıp, yok edelim.

Karolsun Revizyonizm ve Faşizm!

Yaşasın İki Süper Devlete Karşı Mücadelemiz!

İzmir'den Bir Yurtsever

KAHROLSUN AMERİKAN VE RUS UŞAKLARI

Bir emperyalist ülkeyi bırakıp diğerine sarılmak, revizyonistlerin, sahte devrimcilerin, halka ve devrime ihanetleridir. Revizyonistler halka güvenmedikleri için, kendi önderliklerinde (!) Sovyet emperyalizmine sarılmayı uygun görüyorlar. Arkasından da «Bağımsız Türkiye» sloganına karşı çıkıyorlar.

«Emperyalizmle mücadele, revizyonizmle mücadeleden ayrılmaz» gerçeğini unutmamalıyız. Revizyonistlerin yaptıkları gibi gerçekleri halktan gizleyerek değil, tam tersine her şeyi halkımıza açıklayarak mücadele etmeliyiz. Ülkemiz gerçekten bağımsızlık istiyor, emperyalist devletlere bağlılık değil. Halkımız gerçek kurtuluşa devrimle ulaşılacağını biliyor.

Yaşasın Halkımızın Devrimci Mücadelesi!

Kahrolsun Amerikan ve Rus Uşakları!

S. Pesen

YURT DIŞINDAKİ DÖRT DEVRİMCİ SERBEST BIRAKILSIN

Köln - Ossendorf cezaevinde halen tutuklu bulunan Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Hatice Yurttaş, Yüksel Uğurlu arkadaşların tutuklu bulunmalarını utanç verici bir olay olarak kabul ederiz.

Arkadaşlar derhal serbest bırakılmalı ve mahkemeleri dışardan görülmelidir.

Arkadaşlara yapılan baskılara son verilmelidir.

Yetkililer derhal arkadaşların açlık grevini kabul etmeli ve talepleri yerine getirilmelidir.

Bu devrimci arkadaşlarımızın kararlı mücadelelerini yürekten destekler, gönlümüzün onların yanında olduğunu bildiririz.

İ. Kaya - Gördes
İ. Yaprak - Manisa

EMEKÇİLER

Yanık iniler mazısı
Melesir körpe kuzusu
Çıkmaz yürekten sızısı
Emekçiler emekçiler

Akşamaca bağı beller
Sabahaca döker terler
Üzümün yer efendiler
Emekçiler emekçiler

Çalışan biz yorulan biz
Ekmeğine karılan biz
Sofralardan kovulan biz
Emekçiler emekçiler

Sinemayı barı bilmez
Eğlenceyi yeri bilmez
Hep calısır duru bilmez
Emekçiler emekçiler

Yarana bulunmaz derman
Ağacın yok, senin orman
Köküne okunur ferman
Emekçiler emekçiler

Calısmasan yoktur geçim
Veli calıs patron için
Yoksa yolunur saçın
Emekçiler emekçiler

Veli Aslan

ÇOBANLARIN SESİNE KULAK VERİN

Ben Divriği'nin Karasar köyünden çoban Şahin'im. Fakirlikten, yoksulluktan kurtulma mücadelesini veren tüm kardeşlerimize selamlar. Devrimci arkadaşlarımız sayesinde HALKIN SESİ'ni okuyoruz. Bizi böyle kör bırakan mahkum edenleri tanıyoruz. Elimizde deyneklerimiz, dudaklarımızda kavalımız türküler çalıyoruz. HALKIN SESİ'ne çobanların sesini de katarsanız memnun oluruz. Malımızı davarımızı, yağımızı, yumurtamızı yiyen efendiler duya.

Uyuman canlar uyanın
Hakkınız için her belaya dayanın
Bizi ezenin bizi soyanın
Yuh olsun bunu yanına koyanın.

AĞALARI ZİBİLLİĞE GÖMECEĞİZ

Ben Karalar köyünde dar gelirli bir vatandaşım. Geçimim zor şartlar içinde bulunmaktadır. Yalnız ben değilim. Tüm vatandaşlar. Köyümüz her yönüyle oldukça geri kalmış bir durumdadır. Köyümüzün dört tane obası vardır. Obalarla ilişiğimiz kışın tamamen kesilmektedir. Burada yol, su, okul mevcut değildir. Gıdasızlıktan belimiz bükülmüştür. Ebe, ilaç yoktur. Kocakarı ilaçlarıyla hastalarımızı tedavi etmekteyiz. Radyo haberlerinde «Büyük Türkiye yaratacağız» diyor Demirel. Nasıl? soruyorum. Ortaçağ yaşantısı yaşıyoruz. Gülünç değil mi? Utanmıyorlar mı nutuklar atmaya?

Memleketin efendisi köylülerdir. Öyle midir acaba? Yukardaki fotoğraf köylerimizde bulunan çocukların durumunu gösteriyor.

Ozanımızın dediği gibi:

Zalim Ağaların keyfi uğruna
Köy dolusu esire bak esire
Köylüye efendi derler ama
sürüm sürüm sürünen gene onlardır.

Ama artık ortaçağın karanlığındaki yoksul köylü de uyanıyor, artık ağalara karşı hıncımız daha da artıyor. Bu zibillikten ekmek yiyen çocuklarımızın, zalimleri bu çöplüğe gömeceği gün yakındır.

Kahrolsun ağalar!

Kahrolsun Türkiye'de ağa kalmadı diyenler!

Karalar Köyünden Velo Adıyaman

SAVUNMA'YI YÜREĞİMİN ÜSTÜNDE TAŞIYORUM

Halkımıza zulmeden ABD emperyalizmine karşı savaşmak yalnız devrimciler için değil, bütün yurtseverler için görevdir. Sovyet sosyal - emperyalizmiyle mücadeleye gelince; onlar, halkımızı sinsice arkadan vurmaya çalışan, sahte sosyalist ve düşmanımızdır.

Halkımızın mücadelesinden korkup, boğmaya çalışan revizyonistlere proleter devrimcileri o fırsatı vermeyeceklerdir, Nihai zafer, Marksizm - Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesini yaratıcılıkla uygulayanlarındır.

SAVUNMA'yı okudum. Yüreğimin üstünde taşıyorum. Çünkü, devrimciler orada Marksizm - Leninizmi savunuyorlar.

A. Sarıtaş

ERBAKAN GİBİLER YURDUMUZU RUSYA'YA DA SATAR

- **ERBAKAN'IN SÖZLERİ, ABD EMPERYALİZMİNİN HEGEMONYASININ SARSILDIĞI BUGÜNKÜ ŞARTLARDA SOSYAL-EMPERYALİZMİN NASIL BÜYÜK BİR TEHLİKE OLDUĞUNU APAÇIK GÖSTERİYOR. SOSYAL-EMPERYALİZM, DAĞIN ARDINDA OLAN UZAK BİR TEHLİKE DEĞİL, ANKARA'NIN GÖBEĞİNDE HAKİM SINIFLARIN DEVLETİ İÇİNDE BÜYÜYEN BİR TEHLİKEDİR.**
- **SOSYAL-EMPERYALİSTLER, OTUZ YIL ÖNCE ABD EMPERYALİSTLERİ YURDUMUZA NASIL GİRDİYSE, AYNI YOLLARDAN GİRİYORLAR. SOVYETLER BİRLİĞİ'NDEN BÜYÜK MİKTARDA KREDİ ALINIYOR. TÜRK ORDUSUNU RUS SAVAŞ TEKELLERİNE BAĞIMLI KILACAK SİLAH SATIŞI TEZGÂHLANIYOR. REVİZYONİSTLER DEVLET MEKANİZMASINA YERLEŞİYOR.**

25 Ağustos günlü gazeteler, Erbakan'ın ABD'li bir gazeteye verdiği demeci yayınladılar. Vaşington Post gazetesine verilen bu demeç, Türkiye hakim sınıflarının iki süper devlet önündeki tavrını çok açık bir şekilde gözler önüne seriyor. MC hükümetinin Başbakan yardımcısı özet olarak şunu söylemektedir: **Hangi süper devlet daha iyi fiyat verirse, biz Türkiye'yi ona satarız.**

HANGİ SÜPER DEVLETİN HEGEMONYASINA HİZMET İDAME ETTİRECEK?

Erbakan, ABD'nin içinde bulunduğu güç durumu hatırlatarak, bu süper devlete şantaj yapmakta ve kendilerinin Rusya'nın kollarına atılarak dünya dengesini değiştirebilecek kozlara sahip olduklarını belirtmektedir. Erbakan şöyle diyor:

«Türkiye'nin bugüne kadar Amerika'ya yapmış olduğu en büyük iyilik, dünya muvazenesini Amerika'nın lehine idame ettirme hizmeti olmuştur. (...) Türkiye, çok kolaylıkla dünya dengesini başka istikametlere çevirebilir.»

Bu sözler, Türkiye hakim sınıflarının efendi değiştirmekte ne kadar rahat olduklarını gösteriyor. Onlar, uygun satış fiyatını buldukları zaman, «dünya muvazenesini» bu sefer de Rusya «lehine idame ettirme hizmetine» hazır olduklarını haraç mezat ilân ediyorlar.

Çünkü Erbakan'ın da belirttiği gibi, Sovyetler Birliği, 25 yıl öncesinin Sovyetler Birliği değildir. Sovyetler Birliği o zaman dünya barışının kalesi ve sosyalist bir ülkeydi. Bütün gericiler onun hakkında dehşet ve korku yaratmaya çalışıyorlardı. Bugün ise, Sovyetler Birliği'nin kucağına atılmanın tartışmasını yapıyorlar. Erbakan'a göre 25 sene öncekinden farklı olarak bugün, sıcak savaş tehlikesi yoktur, artık Sovyet tehdidi pek söz konusu değildir.

Gerçekten de bugün, Lenin'in ve Stalin'in proleter devletinin yerini, Brejnev'in sosyal - emperyalist diktatörlüğü almıştır. Böylece Türkiye hakim sınıfları için Rusya taraftarı olmanın sakıncası da kalkmış bulunuyor. Tıpkı Çarlık zamanında olduğu gibi, Rusya'nın efendiliğini kabul etmek hakim sınıflar için ABD karşısında diğer bir seçenek olabilmektedir. Korutürk ve Erbakan, Brejnev'in ülkesinden övgüyle söz ediyorlar.

KOMÜNİZM DÜŞMANLIĞI VE BREJNEV'LE İŞBİRLİĞİ BİRBİRİNE PEK YAKIŞIYOR

Türkiye hakim sınıfları için bugün önemli olan, Yunanistan ve Kıbrıs'a karşı sırt dayayacak bir süper devlet bulmaktır. Onlar, sınıf tabiatları gereği, iki süper devlete karşı Türkiye'nin bağımsızlık ve egemenliğini korumayı düşünmüyorlar. Onların meselesi, süper devletlerden birine yaslanarak Yunanistan'a karşı üstünlük sağlamak ve küçük devletlerin üzerine çullanmaktır.

Bugün Türkiye halkının niçin silaha ihtiyacı vardır? İki süper devlete karşı bağımsızlığı savunmak için. Oysa Erbakan gibilerinin aklına ABD veya Rusya'dan silah almak ve böylece onların silah endüstrisine bağımlı olmaktan başka bir şey gelmiyor. Bunun zorunlu sonucu, ABD veya Rusya'dan birinin jandarmalığını yapmaktır. Erbakan'ın «mücahit» kisvesini çıkardığımız zaman, altından, iki süper devletten birinin dünya hakimiyetine «hizmeti idame ettiren» paralı asker üniforması çıkıyor.

Türkiye hakim sınıflarının halkın mücadelesini ezmek için de süper devletlerden birinin hizmetine girmeye ihtiyaçları vardır. ABD emperyalizminin bütün dünyada hızla gerilemesi karşısında, yeni bir emperyalist efendi aramanın telâşı içindedirler.

Korutürk'ün Karadeniz gezisinde yaptığı konuşmalar da Erbakan'ın demeci ile aynı yöndedir. Korutürk, bir yandan «devleti Marksistlerin eline bırakmıyacağız» sözleriyle komünizm düşmanlığı silahına sarılmakta, diğer yandan Sovyetler Birliği ile işbirliğini övmektedir. Komünizm düşmanlığı ve Brejnev emperyalistleriyle işbirliği, gerçekten de birbirine yakışıyor. Bugün artık komünizm düşmanlığı yapmanın ve halkın mücadelesini ezmenin en sağlam güvencesi, sosyal - emperyalistlerle işbirliğidir. Yeni Çarlar, yıldızı sönen ABD emperyalistlerine kıyasla halkları köle olarak tutmada, daha güvenilir bir kuvvet olmaktadır.

ÇOCUK VE ÇİÇEK SEVGİSİ Mİ, TANKLARIN GETİRDİĞİ KAN VE ZULÜM MÜ?

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra da Türkiye hakim sınıfları, komünizm düşmanlığı edebiyatı ile beraber ABD'ye övgüler düzüyorlardı. Bugün ise, «yumuşama» masalları ile Sovyet tehdidinin artık söz konusu olmadığı, en başta Erbakanlar tarafından işlenmektedir. Korutürk ise, Sovyetler Birliği ile ilişkilerin «memnuniyet verici şekilde gelişmekte olduğundan» söz ediyor. Demirel aynı yönde konuşmalar yapıyor.

Dünyanın ezilen halklarının bakış açısı ise tamamen farklıdır. Bağımsızlık istiyen halklar Korutürk, Demirel ve Erbakanlara tamamen zıt düşünce içindedirler. Brejnevlerin Rusya'sı söz konusu olduğu zaman, ezilen halkların aklına «çocuk ve çiçek sevgisi» gelmiyor. Sosyal - emperyalistlerin bir ülkeye ne götürdüğünü en başta işgal altındaki Çekoslovakya ve diğer Doğu Avrupa halkları görüyor. Sosyal - emperyalist tankları, çiğnedikleri ülkelere «çiçek ve çocuk sevgisi» götürmüyor. Sosyal - emperyalistler, girdikleri ülkelere tıpkı ABD emperyalistleri gibi baskı ve sömürü getiriyorlar. Onlar, bütün dünyayı kan ve ateş içine atacak yeni bir dünya savaşı tezgâhlıyorlar.

Türkiye hakim sınıfları her iki süper devlete karşı da teslimiyetçidir. Erbakan'ın sözleri, ABD emperyalizminin hegemonyasının sarsıldığı bugünkü şartlarda sosyal - emperyalizmin nasıl büyük bir tehlike olduğunu apaçık gösteriyor. Sosyal - emperyalizm, dağın ardında olan uzak bir tehlike değil, Ankara'nın göbeğinde hakim sınıfların devleti içinde büyüyen bir tehlikedir. Dün yurdumuzu ABD'ye satanlar, bugün aynı rahatlıkla sosyal - emperyalistlere satabileceklerini kendi dilleriyle söylüyorlar. Sosyal - emperyalizmin beşinci kolu olan revizyonistler, kendi efendilerinin reklamı için yoğun bir çaba içinde. Yeni Çarlar, ABD emperyalizminin yurdumuzdaki hakimiyetinin sarsılması karşısında, fırsatı ganimet biliyorlar ve Türkiye üzerindeki hegemonya kurma çabalarını artırıyorlar. Sosyal emperyalistler, 30 yıl önce ABD emperyalistleri yurdumuza nasıl girdiyse, aynı yollardan giriyorlar. Sovyetler Birliği'nden büyük miktarda krediler alınıyor. Türk ordusunu Rus savaş tekellerine bağımlı kılacak silah satışı tezgahlanıyor. Revizyonistler devlet mekanizmasına yerleşiyor vb.

Türkiye hakim sınıflarının efendi değiştirmekte ne kadar hünerli olduklarını unutmamalıyız. Son yüzyılın Türkiye tarihi bunu defalarca göstermiştir. Yurdumuzun bağımsızlığına sahip çıkacak biricik güç, en başta emekçiler olmak üzere bütün halktır. Nitekim, **«Ne Amerika Ne Rusya»** diyerek bağımsızlık bayraklarını kaldıranlar onlardır. Hakim sınıflar, sosyal - emperyalistlerle işbirliğini günbegün artırırken, halkımız sesini yükseltiyor: **«Ne Amerikan Ne Rus çizmesi»**

Ne MC faşistleri, ne Vahdettin paşaları, iki süper devlete karşı yurdumuzun bağımsızlığını savunamazlar. Onlar, emperyalistlere yaptıkları «hizmeti idame» ettirerek, efendileriyle beraber yurdumuzu talan etmeye alışmışlardır.

Artan dünya savaşı tehlikesi karşısında, yurdu savunmak için halkımızı topyekûn bir savaşa hazırlamak devrimcilerin görevidir.

Uluslararası savaş ağalığına ve empery
Memleketin içinde hiçbir

NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ TÜRKİYE

ANKARA'DA
5 bin yurtsever yürüdü
İKİ SÜPER DEVLET YURDUMUZDAN ELLERİNİZİ ÇEKİN

Ankara'da Tandoğan Meydanında 23 Ağustos Cumartesi günü Devrimci Gençlik Birliği tarafından düzenlenen iki süper devlete karşı «Bağımsız Bloksuz Türkiye Mitingi ve Yürüyüşü» yapıldı. Yürüyüşe katılan halk ve gençlik, 5000'i buluyordu.

Sazlıköylü toprak işçisi Hanım Karakuş konuşuyor

Mitingin açılış konuşmasını yapan DGB yöneticisi Emrah Soyuer şunları belirtti :

«Sovyet sosyal - emperyalistlerinin işbirlikçisi TSİP revizyonistleri, miting afişlerini, pullarını söktüler, duvarlara yazılan yazıları yağlı boya ile sildiler, meydanlara asılan bez pankartları yırttılar. Ama faşistlerin olduğu gibi revizyonistlerin de engellemeleri arkadaşlarımızın kararlılıklarını bozamadı.»

Daha sonra DGB adına söz alan Sadi Büyüközden şöyle dedi :

«Biz, mandacılığa karşı çıkan ve Kurtuluş Savaşında halkının yanında silaha sarılan gençliği örnek alıyoruz. Biz, Cumhuriyet tarihinin her döneminde bağımsızlığı savunan Amerikancı iktidarlara karşı mücadele eden ve 1960'dan sonra bağımsızlık bayrağını yükselten gençliği örnek alıyoruz.»

Bundan sonra Gün Zileli söz aldı ve şöyle dedi :

«Bugün iki süper devlet arasındaki hegemonya mücadelesinin daha da yoğunlaştığı şartlarda, sadece bir süper devlete karşı mücadele etmek diğeri ile ittifak yapmak anlamına gelir. Bir süper devletin olduğu yerde diğeri de vardır. Sovyet sosyal - emperyalistleri de ülkemizin dışındaki bir tehlike değildir. Onlar, ülkemizin tam da içindedir.»

Memurlar Derneği (Mem-Der) Genel Başkanı Ahmet Kaya ise şunları söyledi :

«Ülkemizin bağımsızlık mücadelesi faşistleri ve revizyonistleri yere çala çala ilerleyecektir. Memurlar Derneği gibi demokratik kitle örgütlerinin mücadelesini sadece ekonomik hakların alınması mücadelesine indirgeyen, memurları ve özünde bütün halkımızı küçümseyen, onlara güvenmeyen revizyonistlerle mücadele edeceğiz..»

Devrimci Tiyatrocular Birliği adına konuşan Erkan Yücel şöyle dedi :

«Kamboçya, Vietnam bize ışık tutuyor. Yolumuz birdir. Biz de kendi gücümüze dayanacağız. ... Yurdumuzda bir tek yabancı asker istemiyoruz.»

Daha sonra Toprak - İş Sendikası adına konuşan ve geçenlerde hapisaneden tahliye edilmiş bulunan Ali Akagündüz bir konuşma yaparak tarım işçilerinin mücadelesinden bahsetti ve şöyle dedi :

«Fabrikaları işçiler yapıyor, toprakları köylüler işliyor. Ama yine ezilen bizleriz. Kurtuluş Savaşında Fahri Tanman, Hilmi Fırat mı savaştılar, yoksa biz işçiler mi? ... Kahrolsun Amerikan emperyalizmi, Kahrolsun Sovyet sosyal - emperyalizmi, Kahrolsun faşizm!»

Sazlıköy'deki direnişe katılan ve polisin saldırısıyla yaralanan kadın işçi Hanım Karakuş kürsüye çıktığında bütün halk «devrimci bacımız» diye haykırdı. Hanım Karakuş yaptığı kısa konuşmasında şöyle dedi :

«Biz işçiler, Hilmi Fırat'ın toprağında sabahtan akşama çapa yapıyoruz. Hilmi Fırat bize hakaret ediyor. Biz topraklarımızı istiyoruz.»

Daha sonra, ağalara karşı mücadele eden Polatlı'nın Beylikköprü köylüleri adına konuşan Hüseyin Akar ağalara karşı mücadeleyi anlattı ve şöyle dedi :

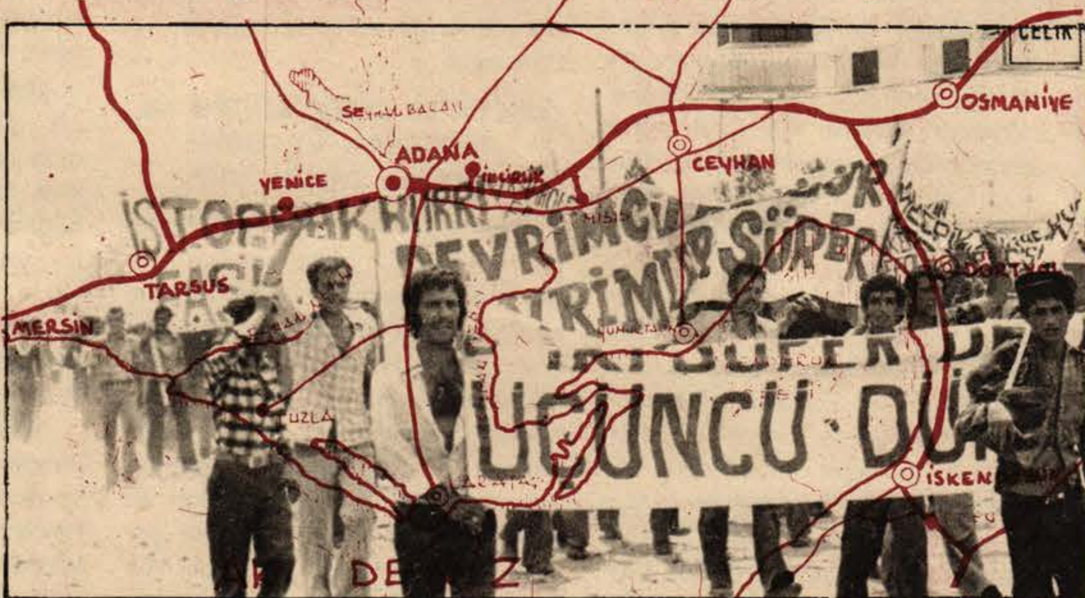

KENDİLERİNİ UYGAR VE İLERİ GÖRÜYORLARDI. BİR YANDA KARA CAHİL VE AÇ İNSANLAR, ÖBÜR YANDA UZAYIN FETHİ İÇİN SARFEDİLEN MİLYARLAR... YERYÜZÜNDE İLK FIRSATTA BİRBİRİNİ BOĞAZLAMAYA HAZIR İKİ BÜYÜK GÜCÜN BU İLKEL ARAÇLARI GÖKYÜZÜNDE KENETLENİP, YERYÜZÜNDEKİ AÇ, SEFİL VE GERİ İNSAN YIĞINLARINA GÖSTERİ YAPIYORLARDI...

Turhan SELÇUK — 22 Ağustos 1975 - Cumhuriyet

YURTSEVERLER İKİ SÜPER DEVLETİN MASKESİNİ İNDİRİYOR

ÇUKUROVA'DA
Bağımsızlık bayrakları dalgalanıyor

İncirlik yürüyüşü : «Yurdumuzda tek bir yabancı asker istemiyoruz»

Güney Bölgesindeki beş devrimci örgütün 26 Ağustos günü başlattıkları «Bağımsız Bloksuz Türkiye Yürüyüşü» dergimizin baskıya verildiği 30 Ağustos Cumartesi günü Adana'da son bulacak ve burada yapılan mitingden sonra İncirlik Amerikan üssüne karşı yürüyüşe geçilecektir. Adana Halk Birliği, İskenderun Halk Birliği, Mersin Halk Birliği, Samandağ Yurtsever Halk Derneği ve Tarsus Devrimci Gençlik Derneğinin ortak olarak düzenlediği bu büyük yürüyüş iki koldan ilerleyecektir. Birinci kol, İskenderun'dan yürüyüşe geçecek, Dörtyol ve Ceyhan'da bir miting yaptıktan sonra İncirlik Üssünün yakınından geçip Adana'ya varacaktır. İkinci kol ise Mersin'den yürüyüşe geçecek ve Tarsus'da yapılan mitingden sonra Adana'ya ulaşacaktır. Ayrıca çevredeki il ve ilçelerden, özellikle Gaziantep, Pazarcık, Maraş ve Osmaniye'den yurtseverler de bu yürüyüşe katılacaklardır.

Beş devrimci örgüt, yayınladıkları çağrı bildirisinde şöyle diyorlar :

«Amerikan emperyalizminin boyunduruğundan kurtulmak ve Rus sosyal - emperyalizminin sızma ve müdahalelerine karşı koymak için bütün halkı birleştirelim. Mücadeleye sevkedelim.

... Bütün yurtseverler olarak, faşist Milliyetçi Cephenin göz boyayıcı tedbirlerini teşhir etmeliyiz. Lafta vaadedilenlerin gerçekleştirilmesi için halk kitlelerini harekete geçirmeliyiz. Faşistlerin, patronları Amerika ile anlaşma yollarını tıkamalıyız.»

...lizme elinden geldiği kadar karşı dur
...bölük yabancı askeri kalmasın

MUSTAFA SUPHİ

«Bu miting iki süper devlete karşı yürütülecek mücadelede önemli bir adım oldu. ... Bütün dünyada iki süper devlete karşı mücadele güçleniyor. Bizim toprak mücadelemiz de, iki süper devlete karşı yürütülen mücadelenin ayrılmaz bir parçasıdır. Ancak, bağımsızlık mücadelesiyle toprak ve hürriyet mücadelesini birleştirirsek zafere ilerleyebiliriz.»

Son olarak Genç Emekçiler Birliği adına konuşan Ali Çelikel ise şunları belirtti :

«Bir ülkenin bağımsızlığının gerçek teminatı, o ülkenin kaderini emekçilerin eline almasıdır. . Büyük parababaları ve toprak ağaları son 30 yıldır Amerikan emperyalistlerine yamandılar. Yurdumuzu bu eşkiyaların yatağı haline getirdiler. Şimdi ise Amerikalı efendilerine yaltaklanmaya devam ediyorlar, hem de gerektiğinde diğer bir eşkiyaya, Rus sosyal - emperyalistlerine yataklık yapmaya hazırlanıyorlar. Emekçiler, hiç bir eşkiyaya yataklık istemiyor. ... Ne biri, ne de öteki. ... Emekçilerin bağımsız Türkiyesi.»

Konuşmalardan sonra yürüyüş başladı.

Yürüyüş faşistlerin yuvalandığı Site Öğrenci Yurdunun önüne geldiğinde 40 - 50 kadar faşist komando, yurttan çıkarak aleyhte tezahürat yapmaya yeltendiler. Fakat halkın güçlü tepkisiyle karşılaşınca geri çekilmek zorunda kaldılar. Daha sonra faşist komandolar yürüyüşü bozmak ve provakasyon yapmak amacıyla Site Yurdundan 10 - 15 el silah sıktılar. Bunun üzerine halk ve gençlik faşistleri lanetledi ve onların oyununa gelmeyerek yürüyüşe devam edildi. «Katil Türkeş» ve «Ne Amerika Ne Rusya» sloganları tekrarlandı.

Yürüyüş, Kurtuluş meydanında bağımsızlık andı içilerek son buldu.

Bağımsız bloksuz Türkiye yürüyüşü

İKİ SÜPER DEVLETE KÖLELİĞİ KABUL ETMİYORUZ

23 Ağustos günü Ege Devrimci Gençlik Birliğinin düzenlediği Bağımsızlık Yürüyüşü saat 17.00'de Basmane Meydanında başladı. Halk ve Gençlik «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Faşistler», «İş, Toprak, Hürriyet; Faşizme Nihayet» diye haykırarak Cumhuriyet Alanına geldiler. Burada iki süper devlete karşı çeşitli konuşmalar yapıldı. Bir Amerikan bayrağı ve üzerinde Sovyet sosyal - emperyalizmi yazılı siyah bir bayrak yakıldı ve iki süper devlet lanetlendi. İzmir'deki yürüyüş ve mitingden sonra Amerikan Kültür Merkezi taşa tutuldu. Ege Devrimci Gençlik Birliği, yayınladığı bildiride şöyle diyordu :

«Sosyal - emperyalistleri de silâh satış vaatleri ve on milyarlık kredilerle yurdumuza sızmaya çalışıyorlar.

Halkımız hiç bir sömürü istemiyor, tam bağımsızlık istiyor.»

BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNİ GENİŞ HALK KİTLELERİNE YAYALIM

17 Ağustos Pazar akşamı Gaziantep'de devrimci gençler, Şehitler Abidesi önünde Amerikan bayrağı yakmışlar ve «Ne Amerika ne Rusya» diye bağırarak gösteri yapmışlardır.

Tarsus'da Mustafa Kemal Anıtının önünde toplanan devrimci gençler, Amerikan Başkanı Ford ve Rus Başkanı Brejnev'in resimlerinin bulunduğu bayrakları yakmışlar ve «Ne Amerika Ne Rusya» diye bağırmışlardır.

Şimdi görevimiz, bağımsızlık mücadelesini daha da geniş halk kitlelerine yaymak ve geniş kitleleri iki süper devlete karşı harekete geçirmektir.

Emperyalist savaşa karşı büyük yürüyüş

ALMANYA'DA

ZAFER HALKLARINDIR

30 Ağustos günü Almanya'nın Frankfurt şehrinde bütün Marksist - Leninist parti ve örgütlerin katılacağı «Emperyalist Savaşa Karşı» büyük bir yürüyüş yapılacaktır. Bu mitingle ilgili olarak Türkiye'li işçileri yürüyüşe çağıran Nürnberg Devrimci İşçiler Birliği yayınladığı bildiride şöyle demektedir :

«... Bugün Amerika'ya karşı mücadele eden halkımız Rus emperyalistlerini de istemiyor. Biz Türkiye'nin bağımsız kalmasını istiyoruz. Türkiye kendisi gibi geri kalmış Üçüncü Dünya Ülkeleriyle birleşmelidir. ... Yeni bir dünya savaşına karşı uyanık olalım. Amerika ve Rusya'ya karşı ülkemizin bağımsızlığı için birleşelim. Türkiye'nin efendisi Türkiye halklarıdır.NATO ve Varşova Paktlarına hayır! Ne Amerikan ne Rus çizmesi, Yaşasın emekçilerin bağımsız Türkiyesi! ... Emperyalist Savaşa Karşı Büyük Yürüyüşe katıl!...»

30 Ağustosta yapılacak olan bu yürüyüşe Almanya Komünist Partisi/Marksist - Leninist (KPD/ML), Almanya Komünist Partisi (KPD) (Bu partinin revizyonist Alman Komünist Partisi -DKP- ile hiç bir ilgisi yoktur) adlı partiler ve çeşitli milliyetlerden işçiler ve onların parti ve örgütleri katılacaklardır.

Yurtseverler tutuklanıyor

Geçtiğimiz hafta bütün yurtta yükselen bağımsızlık mücadelesi faşist Milliyetçi Cephe hükümetinin baskı ve saldırılarıyla karşılaştı. Ankara'daki «Bağımsız Bloksuz Türkiye Mitingi ve Yürüyüşü» nün afişlerini asan otuz kadar devrimci gözaltına alındı. Daha sonra miting tertip komitesinde bulunan dört devrimci daha gözaltına alındı. Devrimcilerin avukatı Haydar Güngör karakolda tartaklandı.

İzmir'deki «Bağımsızlık Yürüyüşü» nden sonra ise on beş devrimci tutuklandı. Devlet Güvenlik Mahkemesi tarafından tutuklanan devrimciler cezaevinde açlık grevine başladılar. Arkadaşlarını desteklemek için Konak meydanında ölüm orucuna başlayan on devrimciyi polis gözaltına aldı.

Çukurova'da düzenlenen «İncirlik Yürüyüşü»ne katılmak için Ankara'dan gelen üç devrimci Adana'da tutuklandı.

Son olarak, 27 Ağustos gecesi Ankara Devrimci Gençlik Birliği, polis tarafından basıldı ve otuz kadar devrimci genç, gözaltına alındı.

Milliyetçi Cephe hükümetinin bu baskıları, iki süper devlete karşı verilen mücadeleyi bastırma amacını taşıyor. İşbirlikçiler, halkın yükselen mücadelesinin gerçek yüzlerini açığa çıkaracağından korkuyorlar. Yurdumuzu Amerika'ya satanlar ve Rusya'ya satmaya hazır olanlar devrimcileri ve yurtsever halkı yıldıramayacaklardır. Tutuklanan ve gözaltına alınan devrimciler serbest bırakılmalıdır. Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele bayrakları yükselecektir.

«İki devrim süresince, Rusya'nın bütün siyasi tarihi boyunca aynı esas meselenin kendini ortaya koyduğu görülür : İşçi sınıfı mı köylüleri sosyalizme doğru ileri götürecektir, yoksa liberal burjuvazi mi onları kapitalizmle uzlaşmaya doğru geriletecektir.»

LENİN

İşçi sınıfı önd

işçi dalkavuk

İşçi sınıfımızın mücadelesi yeni bir hız kazanıyor. İşçi sınıfı adına birçok slogan ileri sürülüyor. Her zaman olduğu gibi, mücadelenin kıyısından işçi sınıfına yabancı sesler de duyuluyor. Göz alıcı görünüşüne ve kulağa hoş gelen kafiyesine rağmen, aslında işçi sınıfına ait olmayan bir slogan üzerinde durmak istiyoruz. Bu, eskiden beri tekrarlanan bir slogandır : **«İşçiyiz güçlüyüz, devrimde öncüyüz».**

İşçi sınıfının güçlü olduğu tarihin ispat ettiği ve edeceği bir gerçektir. Gene işçi sınıfının önderliği de, halkımızın kurtuluşuna damgasını vuracak olan diğer bir gerçektir. Fakat bu gerçekler, yukarda belirttiğimiz sloganın burjuvaziye ait bir slogan olmasını değiştirmiyor.

Çünkü hiç bir sınıf, «ben önderim» diye göğsüne vurarak, devrime önderlik edemez. Devrime önderlik etmenin tek bir yolu vardır : Devrim saflarında yer alacak diğer sınıfların menfaatlerini kararlı olarak savunmak, bu sınıflara yapılan her türlü zulüm ve baskının karşısına dikilmek, devrime katılacak sınıfları mücadeleye seferber etmek için doğru bir siyaset izlemek, bu görevlerin gerektirdiği doğru sloganlar ileri sürmek.

DEVRİM ÖNDERİNİN BAYRAĞINDA BÜTÜN HALKIN ÖZLEMİ YAZILIDIR

Tarihte devrimlere önderlik eden bütün sınıflar, müttefik kazanmak ve müttefiki mücadeleye seferber edebilmek için bu yolu izlemiştir. Devrimci olduğu çağda burjuvazi, feodaliteyi devirmek için bütün halkın özlemini, özellikle köylülerin hürriyet isteğini dile getirmiştir. Fransız Devriminin sloganı, **«hürriyet, eşitlik, kardeşlik»** tir. Devrimci Fransız burjuvazisi, bayrağına halkın bu isteklerini yazarak devrimi başarmıştır. Geniş köylü kitleleri, bu bayrağın arkasında toplanarak feodalleri yerle bir etmiştir. Küçük burjuva yığınları ve şehirlerde yeni doğan işçi sınıfı aynı devrimci bayrak altında krallığa o şiddetli silleyi indirmiştir.

Yoksa Fransız burjuvazisi, «burjuvayız, güçlüyüz, devrimde öncüyüz» gibi bir slogan ileri sürmemiştir. Çünkü o zamanın devrimci burjuvazisi, böyle bir slogan atmayacak kadar tecrübeli, olgun ve güçlü bir sınıftır. Gücünü ve önderliğini, feodalizme karşı yüzyıllar süren büyük bir mücadele vererek göstermiştir. Bu mücadele içinde yeni bir devrimci kültür yaratmış, bu mücadele içinde diğer halk sınıflarını kendi etrafına toplamıştır. Fransız Devriminin büyük önderlerinin yazdıklarını ve söylediklerini okursak, onların geniş halk yığınlarının menfaatlerini nasıl büyük bir kararlılık ve cesaretle savunduklarını görürüz. Devrimci burjuvazinin önderlerinin bu tutumuna hayranlık duymayan bir Marksist olamaz.

Büyük proleter devrimlerinin tutumu da aynıdır. 1871 Paris Komününün şanlı proletaryası, yayınladığı bildirilerde «bütün namuslu yurttaşlara, bütün vatanseverlere» hitap etmiştir. Paris'te gericiliğe karşı barikatlar üzerinde kanının son damlasına kadar çarpışan işçilerin hiç biri «işçiyiz güçlüyüz, komünün öncüsüyüz» gibi saçma bir şiar atmamıştır. Oysa Paris işçileri, gerçekten güçlü idiler ve gerçekten öncü idiler. Onlar yayınladıkları bildirilerde bütün emekçilerin, hatta bütün Fransız halkının menfaatlerini savunmuşlardır. Gene de Lenin, yüz yıl sonra Paris Komününü, «komün» şiarı yerine, «demokratik cumhuriyet» şiarını temel almadığı için eleştirmiştir.

Büyük Ekim Devrimini zafere ulaştıran Lenin'in Bolşevik Partisinin hiç bir bildirisinde «işçiyiz, güçlüyüz..» türünden bir slogana rastlanmaz. Ama menşevikler ve troçkistler, buna benzer siyasi bakımdan içi boş sloganları bol keseden kullanmışlardır. Bolşevikler, ise bütün demokratik devrim boyunca «Çarlığın yıkılması, toprakların köylüye dağıtılması ve sekiz saatlik iş günü» şiarını temel almışlardır. Ekim Devrimi arifesinde de, iktidar meselesinin devrimci çözümü için, «bütün iktidarın işçi, köylü ve asker sovyetlerine» devredilmesi şiarını ileri sürmüşlerdir. Bolşevikler, gerek demokratik devrim, gerekse sosyalist devrim dönemlerinde işçi - köylü ittifakını temel almışlar, buna uygun sloganlar savunmuş ve siyasi propaganda yapmışlardır. Bu sebepledir ki, devrimi yapacak kadar büyük bir güç toplayabilmişler ve devrime önderlik etmişlerdir.

Çin proletaryası da, çeşitli dönemlerde somut şartlara göre, toprak devrimi veya millî bağımsızlık meselelerini ön plana çıkarmış ve millî demokratik devrimi zafere ulaştırmıştır. 1949'dan sonra sosyalizmi inşa ve proletarya diktatörlüğünü sağlamlaştırma döneminde de,işçi - köylü ittifakı temel alınmış, burjuvazinin her alanda tasfiyesi için bütün halkı birleştiren bir siyaset izlenmiştir. Mao Zedung'un başında bulunduğu işçi sınıfı, bu doğru siyaseti ile önderliğini kabul ettirmiştir. Yoksa hiç bir yerde «ben güçlüyüm, ben önderim» dememiştir.

Diğer proletarya devrimleri için de aynı şeyler söylenebilir. Gerçi TSİP revizyonistleri, buralardan Vietnam ve Kamboçya devrimleri namına ukalaca laflar ediyorlar ve bu ülkelerin devrimcilerine keskin laflarla akıl öğretmeye kalkıyorlar. Fakat Vietnam ve Kamboçya işçi sınıfları, bütün halkın menfaatlerini temsil eden alçakgönüllü sloganlar ve programlarla yetinmektedirler. Çünkü işçi sınıfının devrimci politikası, iki kelimede bir «işçi» lafı ederek uygulanmıyor.

ASKERSİZ KOMUTAN OLMAZ

Devrime önderlik etmek, her şeyden önce bir müttefik bulma meselesidir. Askersiz komutan olmaz. Bazı akıl hastaları vardır. Bunlar, göğüslerine gazoz kapağı takarlar. kendilerine mısır püskülünden büyük bıyıklar yaparlar ve mareşal olduklarını iddia ederek ortaya çıkarlar, sağa sola emirler vermeye kalkarlar. İkide bir «ben mareşalim» derler. Ama hiç kimse bu gibilerin

emrini dinlemez. Böyleleri hayali ordulara komuta ederler. Oysa gerçek komutanların ve önderlerin, her lafın başında «ben komutanım» dediği görülmez.

Aynı şey sınıflar için de geçerlidir. Bir sınıfın devrime önderlik etmesi için, başka sınıfların onu izlemesi gerekir. Hiç bir devrimci sınıf, «ben önderim» diyerek diğer devrimci sınıflara önderlik edemez. İşçi sınıfımız, emperyalizme ve faşizme karşı bütün halkın menfaatlerini savunarak, devrime önderlik edecektir.

Burjuvazi, küçük çocuklara **«dizi dizi inciyim, güzellikte birinciyim»** türünden şiirler öğreterek, toplumun her üyesine bencillik aşılamaya en körpe çağlardan itibaren başlar. Burjuvazi, yalnız kişisel bencillik aşılamakla kalmaz, emekçi sınıflara da sınıf ben-

cilliği aşılamaya
mekçi sınıflar
yaratma, emekç
saltanatını devam
der. Burjuvazinin
list» kisveler alt
Troçkistler «işçi
zelikleri arkasınd

müttefiklerinden
yonluğunu yapmış
İşçi sınıfı ber
Kendisiyle berabe
bütün insanlığı ku
Bu sebeple en tem

Okuyu

Halk düşmanl
halkımızın evlerini
oldu. Yoksul halk
seyirci kaldı. Ve
evleri yıkıldı ve yi

Arkadaşlar, b
yirci kalamayız. E
da yer alır ve hal
niz mahallesinde 2
sarılarak ağlayan
değil mi, bizden n

erliği mi

luğu mu

D. Fıratlı

> «Devrimden korkanlar, proleterleri iktidara götürmek istemiyenler, devrimde proletaryanın müttefikleri meselesine ilgi duymazlar. Böyleleri için müttefikler edinme meselesi, ilgi çekmeyen ve güncel olmayan bir meseledir. İkinci Enternasyonal 'kahramanlarının' köylü meselesine karşı alaycı tavırları, kendi aralarında gerçek Marksizmin olumlu bir belirtisi kabul edilir. Gerçekte, burada Marksizmin zerresi yoktur. Çünkü proletarya devriminin arifesinde köylü meselesi kadar önemli bir meseleye karşı ilgisizlik, proletarya diktatörlüğünü reddetmenin öteki yüzü, Marksizme ihanetin şüphe götürmez bir belirtisidir.»
>
> **S T A L İ N**
>
> Leninizmin İlkeleri

lışır. Böylece e
sında çatışmalar
halkı bölme ve
tirme amacını gü
tutumu, «sosya
da ortaya çıkar
fı önderliği» geve
işçi sınıfını diğer

İŞ TOPRAK
HÜRRİYET
FAŞİZME
NİHAYET

parmanın şampi
dır.
bir sınıf değildir.
bütün halkı, hatta
racak olan sınıftır.
mesele, işçi sınıfı

nın düşmanlarını ve dostlarını devrimin aşamasına göre doğru tesbit etmesi meselesidir. İşçi sınıfı, düşmandan gelecek saldırılara karşı bütün dostlarının üzerine kanat gererek onları savunacak, bütün halkın kurtuluş özlemlerini dile getirecektir. Başta köylülük olmak üzere, bütün ezilen sınıfları, işçi sınıfının bayrağı altında toplamanın ve devrime önderlik etmenin yolu budur. Halk yığınları işçi sınıfının önderliğine, bizzat kendi yaşadığı tecrübelerle mücadele içinde göre göre inanır.

REVİZYONİSTLERİN MESELESİ DEVRİM YAPMAK DEĞİL, DEVRİMİ EZMEKTİR

Hiç bir sınıf, işçi sınıfının önderliğini kitaplarda öyle yazdığı veya pankartlara öyle yazıldığı için kabul etmez. İşçi sınıfı, müttefiklerinin üzerindeki baskı ve sömürü ile, en az kendi meseleleri kadar yakından ilgilenmeli, diğer ezilen sınıfları mücadeleye seferber etmeli ve önderliğini bu mücadeleler içinde kabul ettirmelidir. Lenin'in dediği gibi, tek başına öncü, devrimi başaramaz. Öyleyse müttefikler bulmak ve bu müttefikleri mücadeleye sevketmek, devrimi başarmak için zorunludur. Kendi içine kapanan bir işçi sınıfı, hele Türkiye gibi bir köylü ülkesinde, devrimi zafere götüremez.

Revizyonistler, var güçleriyle işçi sınıfını tecrit etmeye ve müttefiklerinden koparmaya çalışıyorlar. Çünkü onların devrim yapmak gibi bir meseleleri yoktur. Tam tersine devrimi ezmek diye bir meseleleri vardır. İşçi sınıfının en yakın mücadele yoldaşı olan köylülüğü hor görmeleri bu yüzdendir.

Revizyonistler, «işçiyiz önderiz» gibi sloganlarla, işçi sınıfına kendini mareşal sanan delinin oynadığı rolü benimsetmeye çalışıyorlar. Fakat hiç bir işçi, bu içi boş lafı benimsemez. Çünkü, gerçek bir işçi için önemli olan, önder olduğunu kendi söylemesi değil, diğer sınıfların söylemesidir. Dervişin biri, keramet sahibi olduğunu söyleyip duruyormuş, fakat kimse ona inanmıyormuş. Mesele, dervişin kerametini bütün halkın gözleriyle görmesi, bu keramete inanması ve propagandasını yapmasıdır.

İşçi sınıfının önderliğini, işçiler değil, köylüler söylemelidir, diğer emekçi sınıflar ve halk söylemelidir. Yalnız söylemekle kalmamalı, aynı zamanda onun gösterdiği yolda mücadeleye girmelidir.

Revizyonist burjuva aydınları ve sendika ağaları, üzerinde «işçiyiz önderiz» yazılı pankartları ellerine alıp, mücadele eden işçilerin görebileceği yerlere koşuyorlar. Niçin? Çünkü onların meselesi, işçi sınıfına dalkavukluk etmektir. Onlar işçi sınıfı devrimcisi değil,

işçi dalkavuğudur. Üstelik bu dalkavukluk, işçi sınıfı düşmanı bir politikanın ürünüdür.

DALKAVUKLUĞUN AMACI : İŞÇİ SINIFINI KÖLELEŞTİRMEK

Revizyonist TSİP ve TİP elebaşıları, işçi sınıfına niçin dalkavukluk yapıyor? Dün Menderes ve Türk-İş sarı sendikacıları ve bugün Türkeş gibi faşistler niçin yapıyorsa, onlar da aynı sebeple yapıyorlar. Faşistler de revizyonistler de, işçi sınıfının nasıl büyük bir devrimci potansiyel taşıdığını görüyorlar ve biliyorlar. Bu sebeple işçi sınıfını pençeleri altına almaya büyük önem veriyorlar.

Sözgelimi faşistler, okullarda devrimcilik yapılmasına bir derece tahammül ediyorlar, fakat Marksizmin işçi sınıfı içine girmesine, en zorba tepkiyi gösteriyorlar. Üniversiteler aylarca kapalı kalabilir, boykotlar yapılabilir. Fakat sanayi üretiminin bir süre durması, hayatın candamarının devrimin komutasına geçmesi, hakim sınıflar için ölüm - kalım meselesidir.

Gerek Amerikancı faşistler, gerekse sosyal - emperyalizmin beşinci kolu revizyonistler, bu sebeple işçi sınıfını pençeleri altında tutmaya önem veriyor, devrimci fikirleri işçi sınıfı saflarına sokmamaya çalışıyorlar. Revizyonistler, bağımsızlığımızın en kararlı savunucusu olan işçi sınıfımızın sosyal - emperyalizmin boyunduruğuna teslim olması için, onu köleleştirmeye büyük önem veriyorlar. Bunu, sendika ağaları ve bürokrat - burjuva kadrolar vasıtasıyla yapmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfı dalkavukluğu, bütün burjuva politikacıları gibi onların da tek silahıdır. Revizyonistlerin en korktuğu şey, işçi sınıfının devrimci olması, köylü yığınlarını seferber etmesi ve devrime önderlik etmesidir.

«İşçiyiz öncüyüz» gibi sloganlar,

- İşçi sınıfına güvenmeyenlerin sloganlarıdır,
- İşçi sınıfına önderlik görevini unutturmak isteyenlerin sloganlarıdır,
- İşçi sınıfının sırtından mevki kapmak isteyen revizyonist bürokrat ve teknokratların sloganlarıdır,
- İşçi sınıfının sırtından beyler gibi yaşayan sendika ağalarının sloganlarıdır,
- İşçi sınıfı adına işçi sınıfını ezen sosyal - faşist bir diktatörlük kurmak ve sosyal - emperyalizmin boyunduruğunu getirmek isteyenlerin, işçi sınıfını aldatmak için kullandıkları sloganlardır.

PROLETARYA BÜTÜN HALKI MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİM BAYRAĞI ALTINA ÇAĞIRIYOR

Proleter devrimcilerinin sloganları ise, bütün halkı işçi sınıfı bayrağı altında toplayacak olan sloganlardır. Bağımsızlık ve demokrasi isteyen bütün halkı, toprak ve hürriyet isteyen köylü yığınlarını işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesine seferber etmek için :

Ne Amerikan ne Rus çizmesi,
Emekçi halkın bağımsız Türkiyesi!

İş, toprak, hürriyet,
Faşizme nihayet!

Kahrolsun milli zulüm politikası,
Milletlere eşitlik ve özgürlük!

Pahalılığa, tefeciliğe, polis ve komando zulmüne son!

İş güvenliği, sendika hürriyeti, sekiz saatlik iş günü!

İşte proletaryayı bütün halkın önderi yapacak şiarlar bunlardır.

Kahrolsun işçi dalkavuğu faşistler ve revizyonistler!

Yaşasın bütün halkın kurtuluş meşalesi devrimci proletarya!

> Geçen sayımızda, yayınlamaya başladığımız Kemalist Devrim adlı yazı serisine bu sayı için ara verdik. Önümüzdeki sayıdan itibaren yayınlamaya devam edeceğiz.
>
> **HALKIN SESİ**

mektubu

BİZ BÜTÜN HALKIN MENFAATLERİNİ SAVUNURUZ

bundan birkaç ay evvel İstanbul, Kartal'da yoksul
kıp onlara saldırdı. Yoksul halktan tutuklananlar
z evlerini yıkanlara tepki gösterirken devrimciler
Küçükköy'de Karadeniz mahallesinde halkımızın
devrimciler seyirci kaldı.

ıalkımıza yapılan hiç bir haksızlığa ve zulme se-
halkın devrimci evlâtları olarak halkımızın yanın-
lüşmanlarına karşı omuz omuza savaşırız. Karade-
n kişi evsiz barksız bırakıldı. İçlerinden çocuğuna
anne, şöyle diyor : «Yaşamak bizim de hakkımız
stiyorlar?»

Arkadaşlar, halkımıza yapılan zulme seyirci kalmak, halk düşmanlarını desteklemek demektir. Bence, arkadaşlar günlük siyaseti incelemeyi küçümsüyorlar. Fakat günlük siyaseti ve olayları takip etmeyi küçümseyenler, somut görevler almaktan da kaçarlar. Günlük siyasetle ilgilenmeyenler revizyonistler ve Troçkistlerdir. Devrimciler bunlarla kendilerini aynı sepete koyarlarsa halkımız bu sepeti taş yağmuruna tutacak ve lanetler yağdıracaktır. Onun için devrimcilerin yapacağı iş bundan böyle, faşistleri, revizyonistleri, mevki düşkünü hainleri, aynı sepete koyup halkımızla birlikte taş yağmuruna tutmaktır.

Y. Yıldırım
İşçi - İstanbul

Laos da kurtuldu!

Halk Yenilmez, Halk Savaşı Yenilmez

Laos'ta Devrimci Yönetim Komitesi, 23 Ağustosta başkent Vientian ve dolaylarında iktidarın tamamen ele geçirildiğini açıkladı. Japon faşizmine, Fransız sömürgeciliğine ve Amerikan emperyalizmine karşı otuz yılı aşkın bir süredir kahramanca savaşan Hindiçini halkları, Vietnam ve Kamboçya'dan sonra Laos'ta da, şanlı bir zafer kazandılar. 1975 yılı, üç başkentte —Pnom Pen'de, Saygon'da ve şimdi de Vientian'da— halkların kanıyla boyanmış kurtuluş bayraklarının dalgalandığı unutulmaz bir yıl oldu. Amerikan emperyalizminin ne saldırganlığı, ne sahte «barış» manevraları, ne nükleer silahları, ne karanlık planları bu sonucu önleyemedi. Önleyemez de. Çünkü halk yenilmez, halk savaşı yenilmez. Mao Zedung'un dediği gibi, **«Küçük olsun büyük olsun bir millet, halkını tam olarak seferber ettiği, sıkıca halka dayandığı ve halk savaşı verdiği takdirde, ne kadar güçlü olursa olsun her düşmanı yenilgiye uğratabilir.»** Bunu bir kere daha ispatlayan kahraman Laos halkına, Türkiyeli emekçi ve yurtseverlerden selam!

Laos Yurtsever Cephesi Başkanı Suvanuvong

30 YIL SÜREN BİR HALK SAVAŞI

İkinci Dünya Savaşı yıllarında faşist Japon saldırganlarına karşı silaha sarılan Laos halkı, 12 Ekim 1945'de bağımsızlığını ilan etti. Ancak Fransız sömürgecileri, bütün Hindiçini ülkelerinde yaptıkları gibi Laos'ta da bu bağımsızlığı tanımadılar ve ülkeyi yeniden istila etmeye kalkıştılar. Bunun üzerine savaş yeniden başladı. Gerilla savaşı içinde, adım adım düzenli bir ordunun temelleri atıldı. 20 Ocak 1949'da, «Lat Savong» adı verilen ilk düzenli birlik kuruldu. Ağustos 1945 ile Temmuz 1954 arasında, 38 bin düşman askeri saf dışı edildi, düşmandan 14.500 kadar silah ele geçirildi. 1954 yılında; Fransız sömürgecileri Kuzey Vietnam'da Dien Bien Fu'da büyük bir bozguna uğradılar ve toplanan Cenevre Konferansında, üç Hindiçini ülkesinin bağımsızlığını tanımak zorunda kaldılar. Bu anlaşma uyarınca, Laos'ta 20 Kasım 1957'de, tarafsızların lideri Suvanna Fuma başkanlığında Birinci Millî Birlik Hükümeti kuruldu. Bu hükümete, ilk defa legal faaliyet imkânı bulan Laos Yurtsever Cephesinin de (L.Y.C) iki temsilcisi katılıyordu.

Ancak bu hükümet uzun süreli olmadı. Bütün Hindiçini'de Fransız sömürgecilerinin yerini almakta olan Amerikan emperyalistleri, Cenevre Anlaşmasını tanımadılar. Onların kışkırttığı Laos gericileri, Millî Birlik Hükümetini devirdiler ve hiç bir zaman durmamış olan savaş, yeniden şiddetlendi. Laos halkı, 1954-1975 arasındaki 21 yıl boyunca, ABD emperyalizmine ve onunla işbirliği yapan aşırı sağcı gericilere karşı elde silah dövüştü. Hiç bir fedakârlıktan kaçınmadı, uzun süreli savaş içinde çelikleşti ve kendi silahlı kuvvetlerine dayanıp kitleleri seferber ederek zafere ulaştı. Laos halkı, kendi silahlı güçlerini yaratıp geliştirdiği içindir ki, kurtarılmış bölgeler kurup güçlendirebildi, zaman zaman tarafsızları kendi yanına çekip millî birlik hükümetleri kurabildi, geçici barış anlaşmalarını lehine çevirebildi ve nihayet aşırı sağcı güçleri tecrit edip zafere ulaşabildi. L.Y.C. Merkez Komitesi Başkan Yardımcısı Kaysone Fomvihan şöyle diyor:

«Devrim kitlelerin eseridir ve daima ezilen sınıflar tarafından, iktidarı ele geçirmek için hakim sınıflara karşı devrimci şiddet kullanılarak başarılır.» (Proleter Devrimci Aydınlık, sayı 33, 9 Mart 1971, s. 8)

Bütün bunlar, «Kitle» dergisinde Laos'u sözümona «barışçı geçiş»e örnek göstermeye kalkışan revizyonist TSİP elebaşılarının sahtekârlığını gözler önüne sermektedir.

DEVRİMCİ İKİLİ TAKTİKLER, HALKIN SİLAHLI GÜCÜNE DAYANIR

Vietnam ve Laos'ta halk savaşının gelişmesi, emperyalistleri ve işbirlikçilerini karşı-devrimci ikili taktikler kullanmaya, kâh zulüm ve teröre, kâh sahte «barış» manevralarına başvurmaya zorladı. Vietnam halkı gibi Laos halkı da, bu taktiklere devrimci ikili taktiklerle karşılık verdi ve esas olarak zor yoluyla oyunu bozdu.

Mayıs 1961 - Temmuz 1962 arasında yapılan yeni bir Cenevre Konferansı sırasında, sağcı, tarafsız ve devrimci güçlerin temsilcileri Zürih'te toplanarak yeni bir uzlaşmaya vardılar. Buna bağlı olarak 23 Haziran 1962'de, gene Suvanna Fuma'nın başkanlığında İkinci Millî Birlik Hükümeti kuruldu. Bu hükümet de uzun süreli olamadı, çünkü 1963'ten itibaren yurtseverlere ve barış taraftarlarına suikastler tertiplemeye, kurtarılmış bölgelere saldırılar düzenlemeye girişen aşırı sağcılar, 19 Nisan 1964'te bir hükümet darbesiyle tek başlarına iktidara geldiler. Ertesi ay, ABD uçakları kurtarılmış bölgeleri bombalamaya başladı. Adım adım ve çetin bir şekilde gelişen halk savaşı, 1960'ların sonuna doğru yüksek bir düzeye ulaştı. Kasım 1967 - Kasım 1968 arasında 20 bin kadar düşman askeri saf dışı edildi, 15[illegible] kadar düşman uçağı düşürüldü. Önemli stratejik mevkiler, yoğun saldırılarla ele geçirilmeye başlandı. 1968 Ağustos ortasında gerici Vientian yöneticilerinin, 5 bin kadar Tayland askerinin de desteğiyle Küpler Ovası denilen bölgede başlattıklar[ı] büyük saldırı bozguna uğratıldı. Sadece bu saldırıda 28 uçak düşürüldü ve beş tabur imha edildi. L.Y.C. Merkez Komitesi, bu çarpışmalardan sonra yayınladığı bildiride şöyle diyordu:

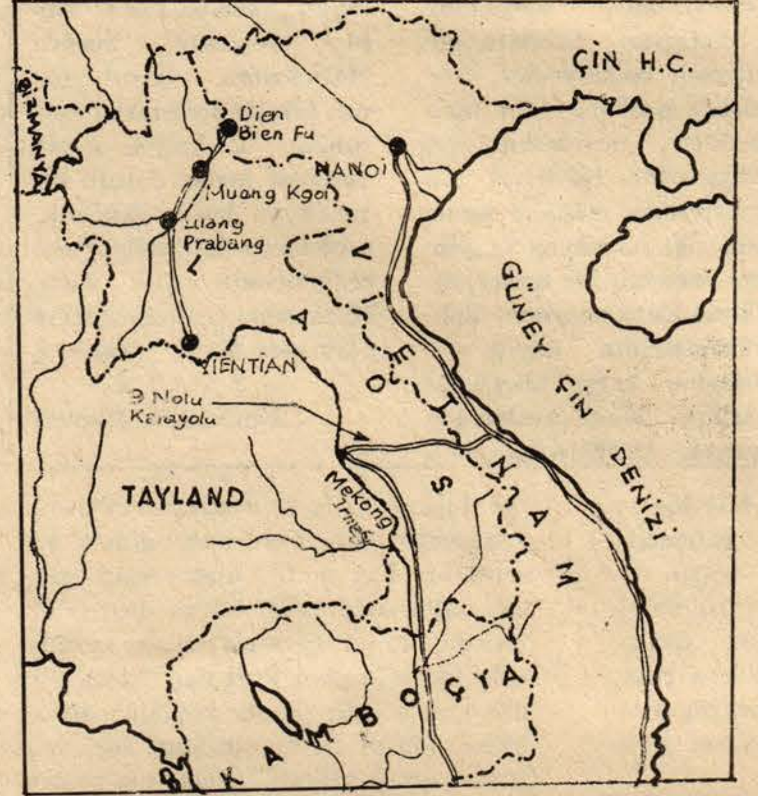
«... Bu zafer, kurtarılmış bölgelerin ve bütün ülkenin savunulması için verilen halk savaşının muazzam gücünü ispatlamıştır.»

1970 - 1971 : TAYİN EDİCİ YILLAR

17 Mayıs 1964 - 16 Temmuz 1970 arasındaki dönemde, L.Y.C. nin önderliğindeki Laos Halk Kurtuluş Ordusu, 150 bin kadar düşman askerini saf dışı etti, düşmandan 52.500 kadar silah ele geçirdi, 1500 ABD uçağını düşürdü ve böylece Amerika'nın «hava üstünlüğü» efsanesinin ne kadar boş bir şey olduğunu gösterdi. 1970'de kurtarılmış bölgeler, artık Laos'un üçte ikisini kapsıyor ve burada 1 milyonu aşkın nüfus yaşıyordu. Buralarda her düzeyde halk iktidarı kurulmuştu. Savaş alevleri içinde üretim faaliyeti sürdürülüyor, tarım ve sanayi gelişiyordu. Öte yandan Vietnam'da da savaş ABD için kötü gidiyor. Kamboçya ise gitgide daha fazla Laos ve Vietnam halklarını destekliyordu. Bu durum karşısında ABD emperyalistleri, ilkönce Kamboçya'da gerici Lon Nol darbesini tezgahladılar. Ardından, Kamboçya halkının ayaklanmasını bastırmak için, 80 bin kadar kukla Güney Vietnam askerini bu ülkeye soktular. Nihayet savaşı Laos'a da taşırmaya başladılar. Bu durum karşısında Vietnam, Kamboçya ve Laos halkları da 1970'de Hindiçini Halkları Zirve konferansını topladılar ve dayanışmalarını güçlendirerek bütün saldırıları altetme kararı aldılar.

DOKUZ NUMARALI KARAYOLU

ABD emperyalistleri, Laos'un güney bölgesiyle komşu olan Güney Vietnam'ın kuzey bölgesine, 1971 Ocak ayı içinde büyük bir yığınak yaptılar. Ke San'daki ABD üssünü kuşatan Güney Vietnam Millî Kurtuluş Cephesi birliklerinin Laos'tan destek gördükleri gerekçesiyle,

SOSYAL-EMPERYALİST DİKTATÖRLÜĞÜN İDEOLOJİSİ

Geçen sayımızda, besleme ve revizyonist yayınevleri tarafından basılan ve Marksizm - Leninizme, büyük Marksist - Leninist Mao Zedung'a saldıran üç kitabın eleştirisine başlamıştık. «Mao'nun Teorik Görüşlerinin Eleştirisi», «Marksizm ve Maoizm», «Marksizm - Leninizmin İdeolojik ve Politik Düşmanı: Maoizm» adlarını taşıyan bu kitapların eleştirisini yayınlamaya bu sayımızda da devam ediyoruz. Önümüzdeki sayılarda bu revizyonist yayınevleri ve kitapları teşhiri ihmal etmeyecek ve bu konudaki yayınımızı sürdüreceğiz.

HALK SAVAŞI YOLU EZİLEN HALKLARA IŞIK TUTUYOR

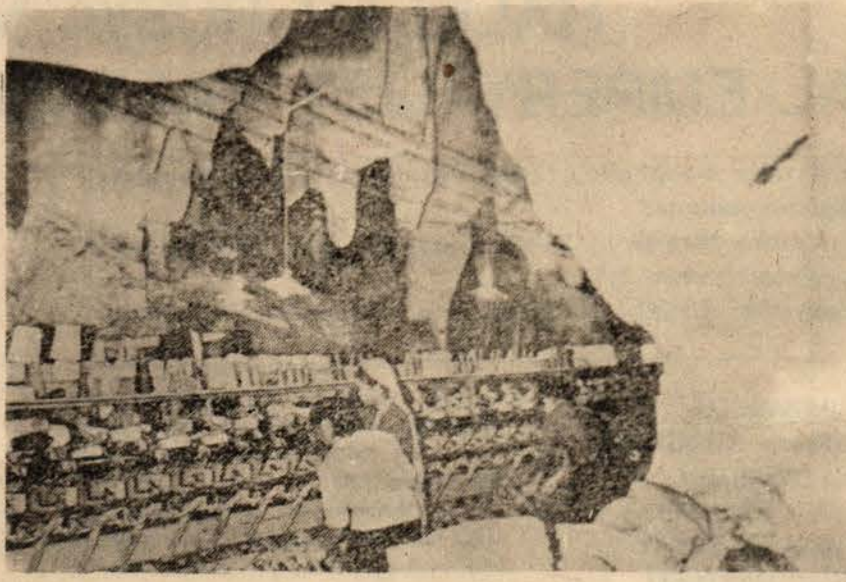
Revizyonistlere göre emperyalizm, kendi gücüne güvenerek ayağa kalkan ve emperyalizme karşı uzun süreli bir savaşa girişen halkların silahlı mücadelesiyle değil, «sosyalizmin sosyal - ekonomik üstünlüğü sayesinde» yavaş yavaş, kendiliğinden yıkılacaktır. Brejnev'in takipçileri şöyle diyorlar: «'Halk savaşı' teorisi, küçük burjuva teorisi olan

8 Şubat 1971 sabahı ABD ve kukla Güney Vietnam birlikleri Laos'a saldırdılar. Laos ile Güney Vietnam'ı bu bölgede enlemesine kateden Dokuz Numaralı Karayolu üzerinde çesitli noktalara paraşütçü birlikleri indirdiler. Aynı zamanda 70 tabur, çok sayıda uçak, tank ve zırhlı araç ile bu karayolu üzerinde doğudan batıya harekete geçtiler. Böylece bütün karayolunu ele geçirmeyi planladılar.

Amerikan emperyalistleri ve Güney Vietnamlı kuklaları bu saldırıyı tezgahlamakla aslında kaldırdıkları taşı kendi ayaklarına düşürdüler. Çünkü onlar bütün stratejik yedeklerini bu muharebelere sürüyor, yetersiz sayıda birlikle dış hat harekâtlarına girişiyor ve bütün Hindiçini'de kuvvetlerini çok seyrekleştiriyorlardı. İşte bu durum, Hindiçini halkları için çok elverişli bir fırsat oldu.

Saldırı planlarını önceden haber almış olan Laos Halk Kurtuluş Ordusu, 45 bin kişilik saldırı kuvvetini tuzağa düşürdü. Vietnam ve Kamboçya'daki halk silahlı kuvvetleri ise, aynı anda giriştikleri saldırılarla düşmanı çeşitli cephelerde oyaladılar. Dokuz Numaralı Karayolu üzerinde uçaksavar ateşi, Amerikan «helikopter taktikleri»ni ilk andan itibaren yerle bir etti. Çeşitli yönlerden saldırıya geçen yurtsever kuvvetler, Dokuz Numaralı Karayolu üzerinde ilerleyen düşmanı ilkönce küçük gruplara böldüler, ikmal hatlarını kestiler ve zırhlı araçlarını imha ettiler. Ardından tepe doruklarında savunma mevzilerine çekilen düşmanı bir dizi imha muharebesiyle yok ettiler. Bütün dünyanın heyecanla izlediği 43 gün süren çarpışmalarda 16 bin kayıp veren düşman, perişan halde geri çekildi. Kamboçya'ya ve Laos'a karşı girişilen ABD - Güney Vietnam saldırılarının ezilmesi, bütün Hindiçini açısından büyük bir dönüm noktasıydı. 26 Mart'ta Pekin'de bir konuşma yapan Kaysone Fomvihan, durumu şöyle özetliyordu:

«Nikson iktidara geleli beri, savaşı hızla 'Vietnamlılaştırmış', Laos'taki 'özel savaş'ı yoğunlaştırmış, Kamboçya'yı istila etmiş, böylece Hindiçini'deki bütün savaş alanlarını bir tek savaş alanı haline getirmiş bulunuyor. Bütün bu tertip ve taktikler, devasa bir halk savaşı seli içinde birleşen 50 milyon Hindiçini halkı tarafından yerle bir edilmiştir.»

MUONG VANG SAY'DA BİR MAĞARADA, TEKSTİL ÜRETİMİ. Muong Vang Say -zafer şehri- eskiden küçük bir dağ köyü idi. On yılı aşkın bir süredir L.Y.C. Merkez Komitesinin karargâhıdır. Etrafındaki ormanlar yıllarca süren bombardımanlarla yakılmış, taş - toprak hallaç pamuğu gibi atılmıştır. Ama Sufanuvong ve diğer L.Y.C. yöneticileri Muong Vang Say'ın derin mağaralarında çalışmaya, kurtarılmış bölgeleri yönetmeye ve Laos halkının kurtuluşuna yol göstermeye devam etmişlerdir.

Lacs halkının ve yurtsever silahlı kuvvetlerinin geleneği, kendi gücüne dayanmak ve çok çalışmaktır.

Kurtarılmış bölgelerde, kendi gücüne dayanma siyasetinden yola çıkan çabalarla, yollar, okullar yapılmış, ekili alan genişletilmiş, halkın refah düzeyi yükseltilmiş, okuma yazma oranı birkaç misline çıkarılmıştır.

LAOS'TA ÜÇÜNCÜ MİLLİ BİRLİK HÜKÜMETİ

Laos Yurtsever Cephesi, halk savaşını olanca hızıyla sürdürürken, öte yandan hakim sınıfları bölmek ve aşırı sağcıları tecrit etmek için barışçı taktikleri kullanmayı da ihmal etmiyordu. Bu çabaların sonucu olarak, 21 Şubat 1973'te, Vientian'da tarafsızlar ile L.Y.C. arasında, «Laos'ta Barışın Yeniden Kurulması ve Millî Uyumun Sağlanması Anlaşması» imzalandı. 14 Eylül 1973'te ise, tarafsızların lideri Suvanna Fuma'nın başkanlığındaki Geçici Millî Birlik Hükümeti ile L.Y.C. lideri Sufanuvong'un başkanlığındaki Millî Siyasî Koalisyon Konseyi adı verilen kuruluşların bileşimine ilişkin ek protokol kabul edildi. 5 Nisan 1974'te, G.M.B.H. ve M.S.K.K. resmen kuruldu. Her ikisine de sağcılar alınmıyordu ve her ikisinde de iki tarafın eşit sayıda temsilcileri ve ayrıca bağımsız yurtseverler bulunuyordu. Bu Üçüncü Millî Birlik Hükümetinin kurulması, Laos halkının yıllar boyu sürdürdüğü silahlı mücadelenin bir ürünüydü ve bundan sonra kendi meselelerini dış müdahale olmaksızın çözmesi için daha elverişli şartlar sağlıyordu. Bu anlaşmaların imzalandığı andan itibaren, geçmiş tecrübeleri akıldan çıkarmayan L.Y.C., «barışçı, bağımsız, demokratik, tarafsız, birleşik ve müreffeh bir Laos» yaratılmasını önlemek isteyen aşırı sağcılara karşı bütün halkı kararlı bir mücadeleye seferber etti. 1954'ten beri silahlı mücadelenin içinde olan Ban Kiyu adındaki bir savaşçı, Ağustos 1974'te, L.Y.C. Merkez Komitesinin karargâhı olan Muong Vang Say'i ziyaret eden Çin gazetecilerine şunları söylüyordu:

«Bugün Laos'ta bir kere daha barış sağlanmış bulunuyor, ama bu barış henüz pekişmemiştir, çünkü düşman, anlaşmayı sabote etmek için yeni yeni tertipler peşindedir. Tüfeklerimizi asla elden bırakmayacağız. Eğer aşırı sağcı güçler kurtarılmış bölgeleri istilâ etmeye kalkışırlarsa, onları kararlılıkla ve tamamen imha edeceğiz.»

HALK KURTULUŞ ORDUSUNUN VARLIĞINA DAYANAN KİTLE HAREKETİ

Laos halkı tam da bunu yaptı. Kurtarılmış bölgeleri güçlendirdi, 1973 Ağustosundaki karşı - devrimci darbe teşebbüsünü boşa çıkardı ve bir kısım gericileri sürgüne yolladı, aşırı sağcıların bütün «kemirme» taarruzlarını püskürttü. 24 Mayıs 1974'te M.S.K.K.'nın kabul ettiği 18 maddelik program, G.M.B.H. tarafından 28 Ocak 1975'te yürürlüğe kondu. Bunu, Mayıs 1975'te bütün Laos'ta, hükümet ve ordu içindeki aşırı sağcılara, ülke içinde devam eden Amerikan varlığına ve CİA faaliyetlerine karşı büyük bir kitle hareketinin patlak vermesi izledi. Birçok yerde aşırı sağcı mahallî iktidar sahipleri kitlelerin eylemiyle devrildiler. Gerici subayların silaha başvurma teşebbüsleri Halk Kurtuluş Ordusu tarafından boşa çıkarıldı. ABD, bütün «yardım misyonları»nı kapatmak zorunda bırakıldı. Birçok bölgede askerler, gerici komutanlarına karşı ayaklandılar. Her çeşit karşı koyma imkânından yoksun bırakılan gericilerin tasfiyesi, 23 Ağustos 1975'te Devrimci Yönetim Komitesinin Vientian'da iktidara el koymasıyla son buldu.

Laos halkının kanı ve canı pahasına kazandığı bu büyük zafer, Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının, eski dünyayı yerle bir eden temel güç olduğunu bir kere daha gözler önüne seriyor.

---

orlama teorisine dayanı- or, emperyalizme karşı azanılan utkuyu (!) (za- ari) sosyalizmin sosyal - konomik üstünlüğü ile eğil,... savaşta emperya- zmin askeri - politik me- anizmasını yenme ile çıklıyor.» (Öncü, s. 127 - 28).

Emperyalizmin siyasî - ıskerî mekanizmasını si- ahlı mücadele ile yıkma- lan, «sosyalizmin sosyal - ekonomik üstünlüğü» sa- yesinde millî kurtuluşa laşan tek bir halk yok- ur. Çin, Vietnam, Kore, Kamboçya, Cezayir, Küba, Mozambik, Gine Bissau b. hep halk savaşı yoluy- a kurtuluşa kavuştu. Sos- yal - emperyalistler halk savaşı yolunu karalayarak, halkların emperyalizme karşı mücadele etmeme- erini ve ilelebet emperya- ist ve sosyal - emperya- ist kölelik altında yaşa- maların istiyorlar. Onlar bir yandan halklara karşı her türlü vahşeti uygular- ken diğer yandan da ÇKP'ni ve Mao Zedung'u halk savaşını savundukla- rı için «anti-hümanist» ol- makla suçluyorlar. Kendi- leri ise «sosyalizmin bü- yük hümanist ideallerine yaraşan» yöntemleri kullanıyorlarmış! Acaba Çekoslovakya'yı işgal ettikleri ve Çekoslovak halkına zulüm uyguladıkları zaman bu «büyük hümanist idealler» neredeydi? Herhalde Sovyet tanklarının altında kalmıştı.

Sovyet sosyal - emperyalistleri, halk savaşı yolunu tutarak millî kurtuluş mücadelesi veren halkları «maşa» olmakla suçlayacak kadar alçaktırlar. Revizyonist yazarlar şöyle diyorlar: «Bu 'teori' Asya ve Afrika halklarını, ABD emperyalizmini... Çin sınırlarından olanca uzaklıktaki gerilim noktalarında kıştırmaya çağırmaktır.. **Halk savaşında bir ülkenin yalnızca kendi gücüne dayanması gerektiği sözleri de dikkate alınırsa, Mao Tsetung ve grubunun gerçek amacı iyice anlaşılır. Bu amaç, başkalarını maşa gibi kullanmaktır.»** (Bilim Yayınları, s. 278)

Aslında bu deli saçmaları revizyonistlerin nasıl bir çaresizlik içinde çırpındıklarını ortaya koymaktadır. Onlar, bir halkın kendi gücüne dayanarak emperyalizme karşı savaşması gerektiği sözlerinden, bu halkların «bir maşa gibi kullanılmak» istendiği sonucuna nasıl varıyorlar? Revizyonist'lerin bu iddialarının, bizim sıkıyönetim savcılarının iddialarından pek farkı yoktur.

Sovyet Yeni Çarlarına göre, yıllardır emperyalizme karşı yiğitçe mücadele eden Vietnam halkı da kendi gücüne güvendiği ve emperyalizme karşı savaşmakta sebat ettiği için «maşa»dır. Herhalde, kurtuluşa ulaştıktan sonra Sovyetler'e üs vermeyi reddettiği zaman bu maşalık durumu daha da açığa çıkmış olsa gerek! Bütün dünya halkları «maşa» durumuna düşmemek için, ellerini kavuşturup oturmalı, emperyalizme ve sosyal - emperyalizme karşı mücadele etmemeli ve «sosyalizmin sosyal - ekonomik üstünlüğü sayesinde» barış içinde geçişi beklemelidirler. Eğer halklar yanılıp da «maşa» haline gelmiş ve bağımsızlıklarını kazanmışlarsa, o zaman Sovyet sosyal - emperyalistlerine üsler vermeli, liman kolaylıkları tanımalı ve «uluslararası sosyalist işbölümünde» kendilerine düşen yeri alarak, bütün ürünlerini ve madenlerini sosyal - emperyalistlere teslim etmelidirler. Ama zaten TSİP revizyonistlerinin dediği gibi «sadece siyasî bağımsızlık ne getirir?» Onların istediği her türlü bağımsızlığı yok etmek ve ülkeleri tam olarak hegemonyaları altına almaktır.

Sosyal - emperyalistler ve onların ideologları, halkların kulluktan ve kölelikten kurtulmaları ve bağımsızlığa ve hürriyete kavuşmaları için gereken her şeye düşmandırlar. Halkların kendi gücüne dayanmalarına, halk savaşlarına, bağımsızlığa, hürriyete, Marksizm - Leninizme düşmandırlar. Çünkü, dünya halklarının kurtuluşuna ve sosyalizme doğru ilerlemesine hizmet eden bu silahlar, sosyal - emperyalistlerin canına ot tıkamakta ve bütün modern revizyonistleri can evinden vurmaktadır.

İşte onların zahmet edip kitaplar yayınlamalarının, sayfalar dolusu saçmalamalarının ve ağızlarından salyalar akarak, büyük Marksist - Leninist Mao Zedung'a saldırmalarının sebebi budur.

ÇEKOSLOVAKYA CEVAPLARINI YAYINLIYORUZ

HALKLAR, RUSYA'NIN BAĞRINA SOSYAL-EMPERYALİST YAFTASINI ASMIŞTIR

1. Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakya'yı işgal etmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

2. Sovyetler Birliği'nin bugün dünyada yürüttüğü siyaseti nasıl değerlendiriyorsunuz?

3. Sovyetler Birliği yurdumuz için emperyalist bir tehlike midir?

ÇİVRİL'İN KOÇAK KÖYLÜLERİ : RUSYA, YILAN GİBİ, MAZLUM MİLLETLERİ YUTMAK İSTİYOR

1. Rusya'nın Çekoslovakya'yı istilâ etmesini hiç hoş görmedik. Hâlâ daha işgali sürdürmesi, Rusya'nın çıkar için yolundan dönmüş olduğunu ve Amerika'yla arasında pek fark olmadığını gösterir.

2. Rusya dünya halklarının yararına bir siyaset gütmüyor. Amaç sömürüdür. Zenginin amacı öğlene kadar yatmak, fakirin ekmeğini kapmak. Yılan gibi mazlum milletleri yutmak istediğine inanıyoruz.

3. Türkiye açısından Rusya bir tehlikedir. Amacı Amerikan güdümünden alıp kendine yamamaktır. 10 milyarlık kredi hoş değildi.

Birisi kaybolsun, birisi hiç bulunmasın. Onun kucağından kalkıp bunun kucağına oturmak bağımsızlığımıza gölgedir. Ford gitsin, Brejnev gelmesin.

PAZARCIK - TOPALUŞAĞI KÖYÜNDEN İKİ DEVRİMCİ : RUSYA YURDUMUZA MİLYARLAR SOKTU REVİZYONİSTLERİ YAŞATMAK İÇİN

1. Günümüz Rusya'sı sosyalist maskesi altında anti - sosyalist çizgide hareket eden Rusya'dır. 7 yıldır Çekoslovakya'yı işgal eden Rusya, işçi sınıfımızın baş düşmanı, sosyal - emperyalist bir Rusya'dır.

2. Rusya'nın bugün dünyada sürdürdüğü siyaseti iyi karşılamıyoruz. Amacı diğer devletlere hegemonyasını kabul ettirmektir. İzlediği siyaset dünya halklarına zararlı ve işçi sınıfının ilkelerine taban tabana zıttır.

3. Rusya'nın bir tehlike olduğu gün ışığı gibi gözönündedir. Rusya, revizyonist uşakları yardımıyla, yeni tavizler elde etmek amacıyla yurdumuza milyarlar soktu, revizyonistlerin yaşayabilmeleri için. Rusya tehlikelidir.

ARAP HALKLARININ MÜCADELELERİNİ DE BALTALADILAR

1. Rusya bugün Lenin'in devirdiği eski Çarların düzenine dönüş müş, sosyal - emperyalist bir ülke olmuştur. Marksizm - Leninizmden zaman zaman söz etmelerine rağmen bu iki büyük işçi köylü önderine çamur atmışlardır.

2. Rusya'nın bugün yürüttüğü siyaset bütün dünya halklarının zararınadır. Çünkü Kruşçev'in iktidara gelmesinden sonra kapitalizme geri dönülmüş ve Lenin, Stalin dönemlerinde ülkelerini emperyalistlere karşı koruyan Sovyet halkına ihanet edilmiştir. Revizyonistlerin kendi halklarına hesap vereceği muhakkaktır.

3. Türkiye açısından Rusya'nın bir tehlike olduğunu kabul etmek gerekir. Çünkü onun da ABD emperyalizminden farkı yoktur.

Sosyal - emperyalistler, Arap ülkelerinin petrolü bir silâh gibi kullanıp mücadele etmelerini baltalamıştır. Irak'tan ucuz fiatla aldığı petrolü Avrupa ülkelerine satarak büyük kârlar elde etmiştir.

İskender Ç.

ÇAMGAZ İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ ZAFERE ULAŞTI

Sendika hürriyeti ve iş güvenliği için mücadele eden Çamgaz işçilerinin direnişi elli iki günün sonunda zaferle bitti.

Kölece çalışma şartlarına boyun eğmeyen Çamgaz işçileri Çağdaş Metal-İş sendikasında örgütlenmişlerdi. Patron Metin Çam «kellemi keserim de buraya sendika sokmam» diyordu. Metin Çam işçilerin sendikaya kaydolmalarından sonra ilk iş olarak işçi önderlerine el altından para vermeye, prim ve götürü çalışma sistemini kabul ettirerek işçileri bölmeye çalıştı. Patron daha sonra, Ortakçılar karakolu ve polisle işbirliğine girişti. Birçok işçiyi karakola çektirdi. Bu çabalarında başarıya ulaşamayan patron, önder işçileri işten atmaya kalktı. Önce bir işçiyi attı. İşçiler direnerek arkadaşlarının tekrar işe alınmasını sağladılar. Daha sonra iki işçi karakola çekildi. İşçiler topluca karakola giderek, arkadaşlarını kurtardılar. Bu olaydan sonra Metin Çam, beş kişiyi daha işten çıkarttı. İşçiler bunu önleyemediler. Bir toplantı yaparak daha sonraki bütün işten atmalara karşı topluca direnme kararı aldılar.

Bu sırada Çağdaş Metal-İş Sendikası fabrikada resmen yetki aldı ve toplu iş sözleşmesi görüşmeleri başladı. Patron hiç bir talebi kabul etmedi ve görüşmelerden çekildi. Ertesi gün de, üçü temsilci olmak üzere, 9 işçiyi işten attı. Bunun üzerine Çamgaz'da çalışan 41 işçi, direnişe geçti. Patron, polis çağırarak, 9 işçiyi işçilerin arasından zorla almaya çalıştı. Amacı, bu 9 işçiyi oradan uzaklaştırıp işçileri öndersiz bırakmak geri kalan işçileri sendikadan caydırıp işbası yapmalarını sağlamaktı. İşçiler buna karşı koydular. Arkadaşlarını polise vermediler. İşçileri polis baskısıyla işe başlamaya zorlayan patron, bunu da başaramayınca, iki gün sonra bütün işçileri işten attı.

Çamgaz işçileri her türlü zorluğa göğüs gererek, direnişi sürdürdüler. Patronun direnişi kırmak ve fabrikayı tekrar çalıştırmak için başvurduğu oyunları boşa çıkardılar. Patron, direnişi kıramıyacağını anlayınca, yeni işçi almaya kalkıştı. Buna karşı işçiler, gruplar kurarak işe girmek için gelen her yeni işçiye Çamgaz mücadelesini ve bütün işçilerin ortak davasını anlatıp çalışmamalarını istediler. Bunun sonucu, birçok işçi çalışmayı reddetti. İşçi arkadaşlarına ihanet ederek fabrikada tek başına çalışan bir faşist ise bunun bedelini ödedi. İşçiler, bu patron yardakçısına iki defa çalışmamasını ihtar ettiler. Bu faşist, üçüncüsünde kaçmak zorunda kaldı.

Çamgaz işçilerinin atılan arkadaşlarının tekrar işe alınması için verdikleri mücadele başarıya ulaştı. Toplu sözleşme görüşmeleri başladı.

Çamgaz işçilerinin bu başarısı, işçilerin mücadeleyi sonuna kadar sürdürme azmine ve kurulan devrimci birliğe bağlıdır. Bu başarı, Çağdaş Metal-İş Sendikası İstanbul Şubesinin gösterdiği devrimci tutumun ve mücadeleye destek olan diğer fabrikaların işçilerinin, devrimci kuruluşların ve devrimcilerin çabalarının da ürünüdür.

Çamgaz işçileri, direnişlerinden çok önce de sendikalaşmak istemiş ve Maden-İş Sendikasına başvurmuşlardı. Maden-İş yöneticileri bu talebi «orası karanlık bir yer, uğraşamayız» diyerek reddetmişlerdi. Çağdaş Metal - İş sendikası ise, fabrikada çalışmaya başlayınca en geniş işçi tabanına dayandı, işçilere sonuna kadar güvendi ve onları seferber etti.

Mücadele başlar başlamaz işçiler ve sendika, devrimcileri ve bütün devrimci kuruluşları yardıma çağırdı. Burada, bugün Sungurlar'da Maden-İş'in yaptığı gibi, işçilerle devrimciler arasına set çekilmedi. Tam tersine Çamgaz mücadelesinin kapıları bütün devrimcilere sonuna kadar açıktı. Çamgaz'da diğer fabrikalardaki işçiler, dernekler ve devrimci gençlik kuruluşları arasında kardeşçe bir dayanışma gelişti. Buna

ÇAMGAZ İŞÇİLERİ:

Köyde ağaya, şehirde patrona karşı çıkalım

Arkadaşlarımız, direnişe katılan bir grup Çamgaz işçisiyle konuştular. Çamgaz işçileri mücadelelerini şöyle anlatıyorlar :

«Patron işçilere zulmediyordu. Küfrediyordu. 'Komünistsiniz' diye bağırıyordu. Yemin ederek fabrikaya sendika sokmayacağını söylüyordu. Biz onun söylediklerine kulak asmadık. Toplu mücadeleyi sürdürdük. Başarıya ulaştık. Patron halen sendikadan çıkmamız için oyunlara baş vuruyor. Ama hiç bir işçi onun aldatıcı sözlerini dinlemiyecektir.

«Direniş boyunca devrimci arkadaşlar bizleri desteklediler. Sağ olsunlar. Diğer fabrikalardaki işçi arkadaşlar da desteklediler.»

İşçiler bugün devam eden işçi mücadeleleri hakkında şunları belirttiler :

«Direnişlere destek olmalıyız. Polisine, patronuna, panzerine karşımıza kim çıkarsa toplu halde direnmeliyiz. Haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz. Bu mücadeleler bir fabrikanın değil, bütün işçi sınıfının mücadelesidir. Şehirde patrona, köyde ağaya karşı çıkalım.

«İktidar hakim sınıflardadır. Herkes de biliyor ki, Demirel patron taraftarıdır. Polis, asker, devlet, patronlara hizmet ediyor. Demirel'e, Çalışma Bakanına tel çektik, cevabı bile gelmedi. Tel çeken patron olsa, cevabı günü gününe gelirdi. Milliyetçi Cephe, faşistlerin cephesidir.

«Amerika ülkemizi boyunduruk altında tutuyor. Üs, asker istemiyoruz. Rusya da Amerika gibi emperyalist. İşçiler, köylüler, devrimci arkadaşlar, Türkiye'yi bağımsız hale getirebilir. El ele verip, mücadeleye girmeliyiz.»

Çağdaş Metal - İş Sendikası İstanbul Şubesi sorumluları ise şöyle konuştular :

«Direniş bütün arkadaşların birliğiyle sürdürüldü Bu arada çok yönlü saldırılara göğüs gerdik. Bazı sözde devrimci, keskin unsurlar, işçilerin arasını bozmaya ve direnişi kırmaya çalıştılar. Fabrikanın önünde kavga çıkarmak istediler. Bunların yaptıkları halkın mücadelesini durdurmak isteyen faşistlere ve revizyonistlere hizmet ediyor.

«Bugün işçi mücadelesi bütün yurtta yükseliyor. Bu mücadeleyi ülkemizin bağımsızlığı için verilen mücadeleyle birleştirmeliyiz. Ülkemizin bağımsızlığı işçilerin, köylülerin, bütün halkın ABD emperyalizmine ve Sovyet sosyal - emperyalizmine karşı vereceği kararlı ve aktif mücadeleyle sağlanır.»

FABRİKADAN KÖYDEN

• ÜÇ DEVRİMCİNİN DURUŞMASINA DEVAM EDİLDİ

HALKIN SESİ Dergisi bulundurdukları için yargılanan İsrafil Altın, Erdoğan Akhanlı ve Dursun Şentürk adlı devrimcilerin duruşmalarına Devlet Güvenlik Mahkemesinde devam edildi.

Savcı, sanıkların evlerinde bulunan yayınları ve HALKIN SESİ Dergisini, ve «1 Mayıs» bildirisini delil olarak ileri sürdü.

Sanık Avukatları, bunların suç delili olamayacağını ve sanıkların tahliye edilmesini istediler. Bu talep reddedildi ve duruşma başka bir güne kaldı.

karşı Çamgaz işçileri de «Bizim mücadelemiz ekmek davasıdır» deyip fabrikaya kapanmadılar. «Mücadelemiz, bütün halkımızın mücadelesidir» diyerek fabrikaları dışındaki birçok devrimci çalışmaya yardımcı oldular

Çamgaz mücadelesinde iki Troçkist tasfiyeci de yer almıştı. Fakat bunların, bu mücadelenin kazanılması gibi bir meseleleri olmadı. Tek gayeleri, devrimciler aleyhine dedikodular yürüterek işçileri kandırmak, mücadeleden kopuk bir tekke yaratmaktı. Bunlar, işçiler arasında taraftar bulamayınca, mücadelenin en kritik anında sinsice bir dedikodu faaliyetine giriştiler. İşçilerle, mücadeleye önderlik eden devrimciler ve sendikanın birliğini bozmaya kalktılar. Bu bozguncuların gerçek yüzlerini bu sebeple daha iyi gören Çamgaz işçileri, bu bozguncu faaliyete fırsat vermediler.

Çamgaz'da toplu sözleşme görüşmeleri sürmektedir. Görüşmelerin uyuşmazlıkla sonuçlanması halinde Çamgaz işçilerini yeni mücadeleler beklemektedir. İşçi arkadaşlar geçmişteki mücadelelerden ders çıkarmalı ve yeni mücadelelere hazırlanmalıdırlar. Çamgaz işçileri birliklerini daha da pekiştirmeli, uyanıklıklarını sürdürmelidirler.

• SUNGURLAR'DA YÜRÜYÜŞ VE AÇLIK GREVİ

Sungurlardaki işçi direnişi devam ederken patronun kiralık komandolarının gece işçilere ateş açmasını ve diğer baskıları protesto etmek amacıyla kazan bölümünde çalışan altı işçi, açlık grevine başlamışlardır. Diğer yandan 24 Ağustos günü Alibeyköy semti jandarma ve polisler tarafından işgal edilmiştir. Sabah saat 05 sıralarında Sungurlar Genel Makine ve Kazan fabrikasını kordon altına alan jandarma birlikleri, direnişteki işçileri dışarı çıkartmışlardır. Semtte tehdit havası estiren jandarmalar çeşitli yolları tutmuş, işçilere ve halka gözdağı vermek istemişlerdir. İşçiler 25 Ağustos günü bir yürüyüş yapmışlar ve durumu protesto etmişlerdir. İşçiler fabrikanın yanındaki tepede direnişlerine toplu halde devam etmektedirler.

• BİLMİYORLAR MI, KORKMAYIZ

Köyümüzde ağa Hüseyin Serin, aleyhine şahitlik yaptı diye Memo Serin'in Aksu çayı içindeki beş dönüm pamuğuna su vermeyip kurutmaya kalkıştı. Fakat köylüler ve özellikle devrimci köy gençliği pamuğu suladılar. Ağa, devrimci halkı ihbar etmekle tehdit etti. Bilmiyorlar mı ki, devrimciler böyle şeylerden korkmazlar.

Kahrolsun şiş göbekli kalın enseli ağalar!

Kahrolsun mücadelemize saldıran revizyonistler!

Fanfas'tan bir grup devrimci
Pazarcık/Kahramanmaraş

Örneğin: 26 Temmuzda Kasımuşağı köyüne yapılan baskında, çobanlık yapan, 15 - 16 yaşlarındaki köylü çocuklarına jandarma dipçiği ile işkence yapılmış, çocuklardan biri ölmüş, diğer 3 kişi ise bir hafta kan kusmuştur. Çoban sahipleri Akçadağ'a şikâyete gittiklerinde, üsteğmen halkı azarlayarak davanızdan vazgeçin demiştir.

Kürecik Kültür Derneği Üyelerinden Bir grup Devrimci Genç

• DOĞU MADEN İŞ KONGRESİ

10 Ağustos 1975 günü Etibank'a bağlı Guleman Şark Kromları İşletmesinde Doğu Maden İşçileri Sendikasının kongresi yapıldı. Bu seçimler de kimin işçilerden yana, kimin sarı sendika ağası merdesdeşli sahtekarlardan yana olduğu ortaya çıktı.

Bu işyerinde 1200'ün üzerinde işçi çalışmaktadır. Sendika başkanı Kemal Yıldırım işçilerin sırtından asalak geçiniyor, su gibi para harcayarak gününü gün ediyordu. Kongre öncesi Abdullah Yılmaz liderliğindeki devrimci işçiler sendika seçimlerine «devrimci muhalefet grubu» olarak katılacaklarını ve sendikayı devrimci bir sendika niteliğine kavuşturacaklarını açıkladılar. Eski yönetim kurulu seçimleri bir kere erteledi. 10 Ağustos seçimlerini devrimci aday Abdullah Yılmaz'ın kazanacağına muhakkak gözüyle bakılıyordu. Ancak her türden gericinin ve revizyonistlerin işbirliği ve sahtekarlığı yüzünden seçim 3 oy farkla kaybedildi. Sendikanın Şırnak, Mazıdağ, İskenderun'daki işçilerinin sayısı kabarık gösterilerek oy kullandırıldı. Divan seçimini muhalefet adayı kazandığı halde hükümet komiserinin baskıları çeşitli oyunların oynanmasına sebep oldu. İmza atılmadan oy kullanıldı. Aidat ödemiyenlere hakim kararı olmasına rağmen oy kullandırıldı. Dışardaki işçiler tehdit edildi. Devrimci işçilerin kazanacağı devrimcilerin önerdiği tüzük değişikliklerinin kabul edilmesiyle anlaşılmıştı.

Bu arada Maden Ergani Bakır İşletmesindeki Doğu Maden - İş başkanı sarı sendikacı Bekir Sıtkı Başar'ın da çömezi Kemal Yıldırım'ı desteklediği görüldü. Yine orada bulunan Diyarbakır TİP kurucularından Avukat Yücel Öner' de eski sendika başkanını destekledi. Bu revizyonist hainlerin yüzünü ortaya çıkaran yeni bir örnektir.

Kırşehir'de faşist komandolar, devrimci gençlerin üzerine saldırmışlar ve Ahmet Deveci adındaki devrimci genci ağır bir şekilde yaralamışlardır. Ahmet Deveci, kaldırıldığı Kırşehir Devlet Hastahanesinde ölmüştür.

Faşist caniler yeni bir cinayet daha işlediler. Devrimci kardeşimiz Ahmet Deveci, halk düşmanlarına karşı mücadele ederken şehit düştü. Halk, faşist canilerden bütün cinayetlerinin hesabını teker teker soracaktır.

• KÜRECİK KÖYLÜSÜ ÜZERİNDE JANDARMA ZULMÜ

Malatya'nın Akçadağ ilçesinin kürecik bucağının köylerinde yaşayan halk her gün jandarma zulmü altındadır. Jandarma dipçiği ile Kürecik halkının devrimci mücadelesini kırmak isteyen faşist jandarma karakol başçavuşu halka hergün saldırılar düzenlemektedir.

KÜÇÜKKÖY'DE GECEKONDU YIKIMI
«Gecekondu yıkılmaz, halk bunu unutmaz!»

22 Ağustos günü Küçükköy'ün Karadeniz mahallesinde yoksul halkın 200 gecekondusu jandarma koruyuculuğunda buldozerlerle yıkıldı. Karadeniz mahallesi halkı binlerce defa yıksalar da gecekondularını yeniden yapacaklarını ve her defasında daha kararlı olarak yıkılmasına karşı mücadele edeceklerini haykırdılar. 24 Ağustos günü Karadeniz mahallesi halkı, gençler, devrimciler elele vererek yıkılan gecekonduları yapmaya başladılar. Bu çalışmadan rahatsız olan jandarma komutanı «boşuna çalıştıklarını evleri yeniden yıkacaklarını» söyledi. Halkın kararlı olduğunu gören jandarma komutanı «dilekçe verin belediye size yer verir» dedi. Gecekondu halkı bir dilekçenin cevabının altı aydan önce gelmeyeceğini söyleyerek cevapladı.

Halk «Katil İktidar», «Gecekondu yıkılmaz halk bunu unutmaz», «Kahrolsun faşistler», «Bağımsız Türkiye» diye bağırarak yürüyüşe geçtiğinde Jandarmalar yürüyüşü dağıtmak istediler ve haika saldırdılar. Birçok kişi gözaltına alındı.

Karadeniz mahallesi halkından 48 kişi imzaladıkları bildiride şöyle diler :

«Bizler Karadeniz Mahallesinde gecekondularda oturan ve Anadolu'nun çeşitli bölgelerinden gelen yoksul halkız.

«Seçim öncesi bu bölgede oturabileceğimiz bize bildirilmişti. Ancak oylarımızı alan 'oy tüccarları' bugün gecekondularımızı başımıza yıktı. Üzerimize tanklarını, jandarmalarını, tomson ve dipçiklerini yolladı.

«Biz onların bu haksız işlemi karşısında elimiz kolumuz bağlı duramazdık. Gecekondularımızı, bize yardımcı olan ve her zaman yoksul halkımızla omuz omuza mücadele veren devrimci gençlerimizle yeniden yapmaya başladık.

«Ancak, jandarma tekrar üzerimize yollandı.

«Bizler, yapılan bu haksız baskıları protesto etmek ve halka duyurmak için Belediyeye doğru yürüdük.

«Yürüyüş esnasında bir minibüs üzerimize gelerek bizleri ezmek istedi. Küçük bebeğimizi lastik altına girmekten son anda zor kurtardık. Ve ikinci defa üzerimize gelmesi ile bir işçi arkadaşımız başından ağır yaralandı.

«Daha sonra jandarma gelerek bizlere yine saldırdı. Bırakın bizleri, etrafta olayı izleyen halka da saldırarak birçok kişiyi toplayıp götürdü.

«Bizler Karadeniz mahallesi sakinleri olarak bugün Hürriyet gazetesinde olayla hiç bir ilgisi olmayan haberlerin yer aldığını gördük. Gazetede iddia edildiği gibi :

«Gözaltına alınan gençler ne bizleri kışkırtmış ne de para dağıtmıştır. Bu haber, bizlere yapılan haksızlıkları gözardı etmek ve halkımızı aldatmak amacıyla yazılmıştır.

«Gençlerimiz tamamen suçsuzdur ve serbest bırakılmalıdır.

«Onların yazdıkları iğrenç bir iftiradan başka bir şey değildir. Tamamen yanlış ve asılsızdır.

«Bu bildirimizle gerçekleri kamuoyuna açıklar yapılan baskıları protesto ederek, konut sorunumuzun acilen çözüme ulaştırılmasını isteriz.»

REVİZYONİZM MİKROBUNU YOK EDELİM

HALKA GÜVEN O, FEDAKARLIĞA HAZIRDIR

Biz, Güneyli devrimciler olarak, «içimizdeki revizyonizm mikrobunu» açığa çıkarıp yok etmek için HALKIN SESİ'nin açmış olduğu kampanyaya katılıyoruz.

TOPRAK DEVRİMİ SİYASETİMİZİ SAVUNALIM

Revizyonistler, faşistlerle ve toprak ağalarıyla bir olup köylülerin toprak talebinin olmadığını ileri sürüyorlar. Revizyonistler, dergilerinde utanmadan 12 Mart paşalarının «daha radikal» bir toprak dağıtımından yana olduklarını yazabiliyorlar.

Acaba bizim bazı arkadaşlarımızın tutumu özünde bundan farklı mıdır? Hayır, bu arkadaşlar lafta olmasa bile özde revizyonist bir yol izliyorlar, hem de yoksul köylü kitlelerinin arasında oldukları halde. Bu arkadaşlar, köylülerin toprak talebi olduğunu belirtmekle birlikte, köylüleri toprak mücadelesine sevketmenin imkânsız olduğunu ileri sürüyorlar. Buna sebep olarak da reformculuğun yaygınlığını gösteriyorlar. Doğru, reformculuk bir engeldir, fakat yıkılması da ancak kitlelerin mücadeleye sevkedilmesiyle gerçekleşebilir.

Bu arkadaşlar, reformculuk karşısında ezilip büzülüyorlar. Reformculuğa karşı toprak devrimi siyasetini savunmuyorlar. Sonuç olarak, yoksul köylülere önderlik etmiyorlar.

Köylük bölgelerde toprak için mücadele etmek gerektiğini söyleyen bir arkadaşa karşı başka bir arkadaş, «olmaz böyle şey!» diye cevap vermiştir. Çünkü bu arkadaş kitlelere güvenmemektedir. Oysa kitleler mücadeleye ve fedakârlıklar yapmaya hazırdır. Bir yerdeki bir mücadele, devrimci bir kitle çalışması ve düşman sınıfların davranışları kitleleri uyandırıyor ve halk mücadele yolunu seçiyor. Devrimcilerin çalışması olmaksızın, kitlelerin kendiliklerinden devrim yoluna gidebileceklerini savunmak revizyonist bir görüştür.

Köylerde bulunan bazı devrimciler, kendilerinin «köylüleştiklerini» söylediler. Oysa bu yanlıştır. Bu arkadaşlar, köylüleri devrimci yapacaklarına, kendileri «mümtaz bir köylü» olmakta yarar görmüşlerdir. Böylece kitle çalışmasını ve ideolojik çalışmayı tatil etmişlerdir. HALKIN SESİ'ni bile doğru dürüst okumamaktadırlar. Çünkü Türkiye'de yürütülen mücadeleler bu arkadaşları ilgilendirmemektedir ve devrimci meselelerin çözümü onların umurunda değildir.

LOCALARDAN ÇIKIN

Yine bu arkadaşlar, maceracı fikirlere de ilgi duymaktadırlar. Bu tutum, Troçkist - tasfiyecilerin tutumudur. Ve bugün, pasifizme dönüşmüştür. Çok sözü edilen «sınıf düşmanına» karşı uysal bir tutumdur. Çünkü maceracılık kitlelerin mücadelesine güvenmemektir, kitlelerin taleplerine uygun siyasetler tesbit etmemektir. Parlak lâf etmekte maceracıların üzerine yoktur. Ama kim inanır bu edebiyata? Bugün bu edebiyat, revizyonizm yardakçısıdır. Bu edebiyat, revizyonizmin «mücadelesiz gün görebilecek miyiz? Sokaklara dökülmeyelim» yakınmasına hizmet etmektedir. HALKIN SESİ, «localardan çıkın» diyor. Evet, Troçkist siyaset, devrimcileri locaların içine kapar, kitlelerden koparır.

Bazı arkadaşlar, HALKIN SESİ'ni yaymak için en ufak bir çaba göstermiyorlar. Çünkü bu arkadaşlara göre HALKIN SESİ, mücadeleye hizmet etmez. O, sadece okunması gereken bir şey olarak kalmalı. HALKIN SESİ, kitlelerin mücadelesini savunduğu için, bu gibi arkadaşlar dergiyi yaymaya zahmet etmiyorlar. Çünkü kafalarında kitle mücadelesi diye bir şey yoktur. HALKIN SESİ'ne eleştirileri olduğu halde, mücadele haberleri yollanması gerektiği halde, bunları yazıp yollamayı dahi düşünmeyen birisi devrimci olamaz.

HALKIN SESİ'ni gittikleri yerde tavsiye etmeyen, kitlelere tanıtmayan bazıları ise, bunu şöyle açıklıyorlar: «Daha erken, ilişkilerimizi biraz daha geliştirelim.» Böyle düşünenler, revizyonistlerin ve Troçkistlerin çukuruna düşmek tehlikesiyle karşı karşıyadırlar.

ERMİŞ DEĞİL, DEVRİMCİ OL

Bizim buralarda, devrime ve devrimcilere karşı sempatinin yüksek olmasına rağmen, devrimci sendikacılardan bazıları devrim yolunu dahi savunmaktan korkmaktadırlar. Böyleleri kitlelerin önüne çıkıp konuşmaktan bile çekinmişlerdir. Bunlardan birkaçı, «sendikacı» olduklarını söyleyerek, «devrim bizim işimiz değil» demeye getirmişlerdir. Bu gibi «devrimci sendikacı»lar revizyonistlerin ekmeğine yağ sürmekten başka bir şey yapmazlar.

Bazı arkadaşlarımız ise, kitleler içinde yaşayan bazı yanlış fikirlerle barış içindedirler. Bazen bireyci bir çıkışın peşinden gitmekte, bazen de kitlelerin o an için içinde bulundukları hareketsizliğin esiri olmaktadırlar. Bu arkadaşlar, «bir kahraman veya bir ermiş» gibi bir intiba bırakmaktadırlar. Kitlelerin gerçek sevgisini kazanmak, onların mücadelesine önderlik etmekle mümkündür. Eleştiri toplantıları yaparak kitlelerin devrimci arkadaşları eleştirmesini teşvik etmeliyiz. Devrimci bir arkadaş kitle toplantılarında kendi hatalarını ortaya koymalı, kendini eleştirmede örnek olmalıdır. Kitlelerin güvenini ve saygısını kazanmanın bir yolu da budur.

Bazı arkadaşlar, revizyonizmle ve onun yardakçısı Troçkizmle ideolojik ve siyasî alanda mücadele etmekten ürküntü duyuyorlar. Onlara karşı halkın davasını savunmaktan aciz kalıyorlar. Bu gibi arkadaşlar, revizyonistleri aşağılamalarına rağmen, kendi içlerindeki mikrobu da besleyip büyütüyorlar.

Yukarıda sıraladığımız, devrim davasına zarar veren tutumlarla liberalizmle uzlaşmaz bir şekilde mücadele etmeliyiz. Arkadaşlarımızın, revizyonizm ve Troçkizmle uzlaşmayacaklarına, sırtlarındaki yükleri atıp, doğru yolda ilerleyeceklerine inancımız tamdır. Bütün arkadaşlar kendi bulundukları yerlerde, fabrikalarda, tarlalarda, madenlerde, kasabalarda revizyonizme karşı mücadele bayrağını yükseltmelidirler.

Güney illerinden bir grup devrimci